

תפ"ח 14743/09/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 14743-09-17 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד

כב' השופט שלמה פרידלנדר

כב' השופטת דינה כהן

המאשימה: מדינת ישראל על ידי ב"כ - עו"ד יעל לוויה-

פינק

נגד

הנאשם: פלוני (עצור) על ידי ב"כ - עו"ד ארז צברי

הכרעת דין

אנו אוסרים פרסום כל פרט המזהה את המתלוננת, ילדיה או הנאשם, לרבות שם משפחה, מקום מגורים, מקום עבודה או מקום לימודים. איסור פרסום שם הנאשם הוא כדי להגן על המתלוננים. ניתן לפרסם את הכרעת הדין כפוף למגבלות לעיל.
השופטת דינה כהן:
א. האישום, פלוגתאות, מוסכמות ורקע:

1. הנאשם, יליד 1975, מואשם בכך שביצע במתלוננת, לה נשוי מזה כ- 20 שנה, "עבירות רבות" של אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(4) **לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: "החוק"), עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק, "עבירות רבות" של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בנסיבות 382(ג) לחוק, "עבירות רבות" של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק וכן עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק.

עבירות תקיפה מיוחסות לנאשם אף ביחס לבתו הקטינה א, בהקשר לאחד האירועים כפי שיפורט בהמשך.

2. הנאשם מואשם בכך שבמהלך חיי הנישואין, במספר רב של פעמים, במיוחד בששת החודשים שקדמו להגשת כתב האישום, תקף את המתלוננת בתדירות יום-יומית, גרם לה לחבלות, לעיתים תוך הפעלת כח ו אלימות.

בין היתר, במהלך חיי הנישואין, במספר רב של פעמים, בתדירות יום-יומית, בעל הנאשם את המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית. הנאשם נהג, בין היתר, להפשיט את המתלוננת מבגדיה, ובעודה מתחננת בפניו כי אינה רוצה לקיים עמו יחס מין, נהג הנאשם לזרוק את המתלוננת על המיטה ולהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה, בין היתר, אף באירועים שיפורטו.

3. מעבר לאישומים הכלליים המפורטים בסעיפים 2, 3, 5 ו-6 לכתב האישום, מואשם הנאשם בעבירות שביצע בארבע הזדמנויות שונות, באופן שיפורט בהמשך ובתמצית כדלקמן:

- אירוע מיום 23.8.2017 שאירע בבית הנאשם והמתלוננת, בחדר השינה, תוך אחיזה בגרונה וחניקתה של המתלוננת בכוונה לגרום לה חבלה חמורה ותקיפת בתו הקטינה א (סעיפים 9-13 לכתב האישום).

- אירוע מיום 20.8.2017 של אינוס בנסיבות מחמירות, שאירע בבית הנאשם והמתלוננת (סעיף 8 לכתב האישום).

- אירוע שאירע מספר חודשים לפני 24.8.2017, של אינוס בנסיבות מחמירות, שאירע בבית הנאשם והמתלוננת ולאחר שבני הזוג שבו ממשרדי הרבנות (סעיף 7 לכתב האישום).

- אירוע שאירע כשנתיים לפני 24.8.2017 של גרימת חבלה חמורה, במהלכו, בין היתר, שבר את "כל ציפורניה" של המתלוננת (סעיף 4 לכתב האישום).

4. על פי כתב האישום, במעשיו הנ"ל, בעל הנאשם את המתלוננת - זוגתו, מספר רב מאוד של פעמים ולאורך תקופה ממושכת, תוך התעללות בה, לפני ובזמן המעשים, פצע את המתלוננת בכוונה לגרום לה חבלה חמורה, תקף את המתלוננת תקיפות הגורמות חבלה ממשית, תקף את המתלוננת שלא כדין וכן תקף את בתו א הקטינה (סעיף 14 לכתב האישום).

תשובתו של הנאשם לכתב האישום:

5. הנאשם כפר במיוחס לו על פי כתב האישום. כפירתו של הנאשם ביחס לטענה כי נהג אלימות במתלוננת או כי קיים עמה יחסי מין שלא בהסכמתה, היתה כפירה גורפת, כך שהמחלוקות העיקריות בין הצדדים הן מחלוקות עובדתיות, בעיקר ביחס לשאלה האם בעל את המתלוננת באופן שפורט בכתב האישום, תוך התעללות בה, האם נקט הנאשם אלימות פיזית כלפיה ובאחד האירועים כלפי בתו הקטינה א.

6. לעניין האירוע שהביא להגשת התלונה, המפורט בסעיפים 9-14 לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו, הגם שאישר כי באותו ערב התגלע ויכוח בין בני הזוג, שגלש לדחיפות הדדיות וצעקות, בנסיבות שתפורטנה בהמשך. הוסכם כי אמנם נכחו בחלקו של האירוע שניים מילדיהם הקטינים של בני הזוג, אולם נטען כי נסיבות האירוע ניתנות לפרשנויות שונות.

7. ביחס לאירועים מיום 20.8.2017 ולאירוע שאירע ביום בו פנו בני הזוג למשרדי הרבנות כפר הנאשם במיוחס לו.

ביחס לאירוע שאירע שנתיים טרם 24.8.2017, כפר הנאשם במיוחס לו וציין כי אינו זוכר כל אירוע שכזה.

8. בתשובתו לאישום הוסיף הנאשם כי התלונה במשטרה נגדו הוגשה ביוזמת בתם של בני הזוג, לאחר שנאמר לה שהנאשם נקט בלימות כלפי המתלוננת יום קודם לכן, כי בתקופה שלפני הגשת התלונה עלו יחסי בני הזוג על שרטון, במיוחד לאחר שהנאשם גילה באקראי שהמתלוננת מקיימת קשר עם גברים אחרים, דרך הפייסבוק, והוא אף נחשף ל"סרט כחול" אחד שנשלח אליה.

9. בנוסף, טען הנאשם בתשובתו לכתב האישום כי למורת רוחה של המתלוננת, הנאשם השתתף בתקופה שלפני הגשת התלונה, במעין קבוצת תמיכה המסייעת לנזקקים בתחומים שונים, השתתפות שהמתלוננת לא ראתה בעין יפה, ואף נקטה נגד הנאשם אלימות פיזית במספר הזדמנויות, תוך שאינה מאפשרת לו לעזוב את הבית עם רכבו, לצורך השתתפות במפגשי הקבוצה.

בעקבות היחסים העכורים בין בני הזוג בתקופה שקדמה להגשת התלונה, ביקש הנאשם להתגרש מן המתלוננת, אולם בשל קשיים כספיים, לא השלימו בני הזוג את הליך הגירושין.

10. בתקופה הקרובה להגשת התלונה, נהגו בני הזוג לישון בנפרד, כאשר בסמוך לאירוע שהביא להגשת התלונה, נהגה המתלוננת לישון בסלון על הספה וקודם לכן היה זה הנאשם שישן בסלון, ואף בחצר.

לעניין אירוע זה טען הנאשם בתשובתו לאישום, כי נכנס לחדר השינה על מנת לישון לפני יציאה למשמרת במסגרת עבודתו ב...., וגילה שהמתלוננת נמצאת בחדר השינה ולא בסלון, הוא ביקש ממנה לצאת על מנת שיוכל לנוח, תוך שהיא מציקה לו ומכאן פרצה מהומה שלחלק ממנה היו עדים שני ילדיהם הקטינים.

11. צוין עוד בתשובה לאישום כי מלבד האירוע האחרון, עובר להגשת התלונה, לא היו עדים לאירועי אלימות כלשהם בין בני הזוג.

רקע וראיות:

12. המתלוננת בת 46 במועד מסירת עדותה בפנינו, נשואה לנאשם מזה כ-20 שנה וקודם לכן הייתה חברתו משך כ-3 שנים, להם שלושה ילדים קטינים שמחמת חסיון פרטיהם יכנו: קטינה א (בת 15), קטינה ב (בת 14) והקטין ג (בן 8). יצוין כי לנאשם עצמו שני ילדים מקשר זוגי קודם. המתלוננת והנאשם שכירים כל אחד במקום עבודה אחר.

13. כרקע יצוין, ועל כך אין חולק, כי בתקופה הסמוכה להגשת התלונה יחסי בני הזוג הלכו והחריפו, מריבותיהם הלכו ותכפו; מספר חדשים טרם הגשת התלונה פנו אל משרדי הרבנות ובתקופה הסמוכה להגשת התלונה, נהגו לישון בנפרד.

אין חולק כי ביום שקדם להגשת התלונה, פרץ ויכוח בין בני הזוג, בביתם, שעה ששניים מילדי בני הזוג נכחו בבית (השתלשלות האירועים בעקבותיו שנויה במחלוקת).

14. המתלוננת בעדותה התייחסה להשתלשלות האירועים שהובילה להגשת תלונה במשטרה ולנסיבות חייהם, דברים שאליהם נידרש בהמשך. בתוך כך, תיארה המתלוננת בעדותה, ארבעה מקרים שהיו בולטים ושאותם לדבריה "לא יכולה לשכוח" (עמ' 114 בפרוטוקול מיום 12/12/17).

15. להוכחת הנטען בכתב האישום העידה המאשימה את המתלוננת, וכן הוגשו מטעמה בהסכמה (עמ' 129 בפרוטוקול מיום 12/12/17 ועמ' 35 בפרוטוקול מיום 6/2/18) הודעות המתלוננת, תקליטור אודיו (ת/4-1) טופס סיכום חקירת ילדים סרטון ותמליל בעניין הקטין ג (ת/7, ת/7א, ת/7ב), הודעת הקטינה א (ת/6), הודעת הקטינה ב (ת/5), הודעות תקליטורי ותמלילי חקירות הנאשם, סרטון ותמליל עימות בין הנאשם לבין המתלוננת, סרטון תיעוד שיחה למוקד 100 ותמליל, אמרות הנאשם תקליטור (ת/10א-ג) ומזכרים שונים.

בהקשר זה יש לזקוף לזכות ההגנה שהשכילה וחסכה העדת ילדיהם הקטינים של בני הזוג, תוך הגשת הודעותיהם בהסכמה ובכך נחסכה מהם טראומה הכרוכה במתן עדות בבית-המשפט.

16. מטעם הנאשם העידו מספר עדים: הנאשם עצמו; מר י, מנהל המקום שבו עבד הנאשם, שהעיד על שעות עבודתו בין החודשים מרץ ואוגוסט 2017; גברת מ ומר מ, מקבוצת התמיכה בה היה חבר הנאשם, שהעידו על גישה נוקשה מצד המתלוננת כלפי עיסוקיו ובחירותיו של הנאשם ועל שריטה בגוף הנאשם בה הבחינו.

העד י, העיד אודות המסמך נ/1, פלט שעון נוכחות ממקום עבודתו של הנאשם, ולאור עדותו ניתן כבר עתה לקבל כמהימנים את הנתונים המופיעים בפלט נ/1 לאור אופן הפקת דו"ח הנוכחות והסיכוי הנמוך לטעות (עמ' 72-77).

בחינת תוכן התדפיס נ/1 אודות דיווח שעות עבודתו של הנאשם מעלה כי במרבית הימים, החל הנאשם לעבוד בין השעות 06:30 ו-07:00, באופן שאינו מתיישב, לכאורה, עם תיאור המתלוננת בנוגע לעתוי האירועים נשוא כתב

האישום, כפי שיפורט.

17. הגב' מ, ע"ה/3, העידה, כי הנאשם סיפר לה שאשתו (המתלוננת) לא הסכימה שהוא יגיע לאירוע בר מצוה של אחד מחברי הקבוצה ביום חמישי, וכאשר הנאשם הגיע לאירוע ביום שישי - הגיע באיחור, והעדה הבחינה בשריטות בצווארו מתחת לחזה: "**ראיתי את השריטות עם הדם**" (עמ' 81 שורה 19 לפרוטוקול מיום 5.3.18). עוד העידה כי הציעה למתלוננת להצטרף לקבוצה, אולם המתלוננת סירבה לכך (עמ' 82 שורה 25 לפרוטוקול מיום 5.3.18).

18. ע"ה/4 מ העיד, אודות ההכרות עם הנאשם מהקבוצה שהקים. הנאשם סיפר לו אודות הסכסוך עם אשתו וכיצד בחודש האחרון הסתדרו אולם בהמשך, כאשר הנאשם לא הגיע לאירוע בר המצווה שנערך ביום חמישי, הגיע ביום שישי לקבוצה באיחור, נראה עצוב ולדברי העד הגיע עם שריטות בבית החזה. לדברי הנאשם, המתלוננת שרטה אותו לאחר ויכוח (עמ' 85 שו' 24 פרוטוקול מיום 5.3.18).

19. יצוין, כי המתלוננת והנאשם בעדותם מתייחסים לאירוע שאירע ביום שישי, כשבוע לפני האירוע מיום 20/3/17, אשר התרחש לאחר שהמתלוננת סירבה שהנאשם יצא לאותו אירוע, נכנסה לרכבו ובהמשך התפתח ביניהם עימות, בנסיבות שנויות במחלוקת.

בסיכומיה ציינה המאשימה כי אירוע זה, "אירוע הרכב", נשמט מכתב האישום בשגגה. המתלוננת טענה כי הנאשם משך אותה מתוך הרכב החוצה לאחר ויכוח, שהנאשם דיווח עליו מיוזמתו לאחר שהמתלוננת רדפה אחריו לדבריו, אירוע שבמהלכו שרטה אותו המתלוננת (עמ' 25 - 26 לפרוטוקול).

20. בהינתן שהמחלוקות העיקריות בין הצדדים הן עובדתיות, נדרש תחילה לגרסאות המתלוננת והנאשם ביחס לאירועים הקונקרטיים, מן המאוחר למוקדם ובהמשך לאירועים הכלליים.

ב. האירוע מיום 23.8.2017 (היום שקדם להגשת התלונה)

21. הנאשם מואשם בכך שבתאריך 23.8.2017, בסמוך לשעה 18:30, בעוד המתלוננת ישנה במיטה שבחדר השינה, נכנס לחדר, אחז בחוזקה בשערותיה של המתלוננת והקימה מהמיטה אל רצפת חדר השינה, ודרש ממנה לצאת מחדר השינה. כתוצאה ממעשיו אלו התעוררה המתלוננת וביקשה מהנאשם לצאת מחדר השינה ולישון בסלון הבית.

בשלב זה, סגר הנאשם את דלת החדר ואמר למתלוננת: "**אל תצאי אני יזיין אותך לפני שמישהו אחר יזיין אותך אני ידפוק אותך עכשיו**", או בדומה לכך.

מיד לאחר מכן הושיב הנאשם את המתלוננת על המיטה, ניסה להשכיב אותה בכח על המיטה תוך שהמתלוננת

מתנגדת ודוחפת את הנאשם מעליה עם ידיה באומרה שאינה מעוניינת לקיים עמו יחסי מין.

הנאשם לא חדל ממעשיו, השכיב את המתלוננת על המיטה, אחז ביד ימין בגרונה של המתלוננת וחנק אותה, הכל בכוונה לגרום לה חבלה חמורה או להטיל בה נכות או מום באמרו: **"גם ככה החיים שלי הרוסים, כי את רוצה לעזוב אותי זה או שאני חי ואת חיה או שאני מת ואת מתה"**, וכן: **"אני יהרוג אותך עכשיו"**, או בדומה לכך.

המתלוננת בתגובה צרחה והקטינים א וג נכנסו לחדר השינה, ג בכה וביקש מאביו שיעזוב את אמו; א דחפה את הנאשם על מנת להורידו מן המתלוננת. הנאשם אמר לא לצאת מהחדר, זו סירבה, הנאשם סטר לא, משך בחוזקה בשערה, והוציא אותה מן החדר, תוך שהוא מושך בשערה. כתוצאה מכך, נטען עוד בכתב האישום, נגרמו למתלוננת נפחות בגרון וכאבים בראש ובגרון (סעיפים 9-13 בכתב האישום).

גרסת המתלוננת:

22. לדברי המתלוננת בעדותה בפנינו, כחצי שנה לאחר שבני הזוג ביקרו במשרדי הרבנות בבאר שבע, אירע מקרה בביתם, שעה ששניים מילדיהם נמצאים בו.

לדבריה, באותו מקרה היו **"מכות, פיצוצים"** (עמ' 10, ש' 4 לפרוטוקול מיום 12/12/17). המתלוננת ציינה בעדותה כי באותו יום לקחה את הילדה לפנימייה לאחר ששכנעה את הנאשם שייקח אותה ברכב, הוא נשאר ברכב, היא עצמה ליוותה את בתה לפנימייה, בהמשך הסיע הנאשם את המתלוננת ואת בנה לשחייה טיפולית, וכאשר חזרו לביתם, הנאשם יצא למקום כלשהו, והיא עצמה נכנסה לנוח בחדר השינה שלה, שכן הייתה מותשת מסידורי היום שלאחר יום עבודה. כאן ציינה המתלוננת כי מספר ימים קודם לכן ישנה בסלון ולא בחדר. לדבריה, כאשר הנאשם שב הביתה, בערך בשעה 18:00 או 18:30, נכנס לחדר, אמר לה שהוא רוצה לנוח וביקש שתצא מהחדר. היא שאלה מדוע הוא מעיר אותה, והוא, בתגובה, אמר לה שאינו רוצה לראות אותה, ודרש שתצא מהחדר. לדבריה כך אירע בהמשך הדברים:

"הוא התחיל להרים אותי ככה, והיו לי צמות, הרים אותי באוויר, הרגלים שלי באוויר, ככה, ניער אותי ואני אומרת לו מה קרה, מה אתה עושה? צאי לי מהחדר, צאי לי מהחדר... לא עשיתי מזה עניין כי הילדים יושבים בסלון ורואים טלוויזיה, לא רציתי שהכל יתפוצץ מול הילדים, הוא התחיל לסגור את החדר... נעל אותו והתחיל... גם ככה הרסת לי את החיים, הוא בא שתוי, קצת שתוי ומריחים אלכוהול... אני אדפוק אותך פה, אני אשתמש כמה שבא לי... וגם ככה הרסת לי את החיים, התחיל מכות וחנק אותי ביד ימין שלו, ככה, ככה, עד שהתחלתי לצפצף בגרון ומהצעקות שלי, של הגרון, הילדים כבר נכנסו, נכנסו ופתחה עם המפתח מבחוץ, היה רזרבה של האוטו שלו בחוץ והיא פתחה והיא רואה שהוא תופס אותי" (עמ' 12 שורות 1-16).

בהמשך מתארת המתלוננת בעדותה כיצד בתה הגדולה א פתחה את הדלת, נכנסה, כשהילד הקטן רודף אחריה, הוא נכנס, הוא היה המום, הם התחילו לצעוק לצרוח ולבכות, א בת ה- 15 **"התנפלה"** עליהם בעוד הילד צועק **"תעזוב"**

את אמא", הבת "התנפלה" על הנאשם, אמרה לו לעזוב והוא השיב לה "תעופי מפה, גם את כמו אמא שלך".

המתלוננת מציינת כי שמעה את בתה אומרת לג להביא את הטלפון ולהתקשר למשטרה, הוא הביא לה את הטלפון אולם הנאשם חטף מידה את המכשיר בכדי שלא תתקשר. בתה שכבה עליה והנאשם זרק אותה לכיוון הקיר, היא תפסה אותו, הוא תפס אותה;

"כאפות, סטירה, כל מיני דברים היו שם גם, ביניהם, הוא אמר לה תצאי, אני לא יוצאת כל עוד שאתה לא יוצא מפה, אני לא יוצאת, לא יוצאת, אז היא גרמה לו בכח ובריב לצאת והוא יצא והלך לסלון ומשם אני כבר לא יודעת מה קרה, אני כבר הייתי בשוק, התבלבלתי... התבאסתי כי כל החיים שלי אני חוטפת לבד, שלא יראו גם, אני לוקחת אותו לחדר, לוקחת אותו לחצר, שלא ישמעו הילדים, שלא יהיו מעורבים במצב שלי, אבל המקרה הזה קרה, התפוצץ מול הילדים, שהוא, יקרה לו מה שקרה עכשיו, שיקבל כל מה שקיבלתי כל ה-20 שנה, סבלתי, קיבלתי מכות כל החיים שלי, כל החיים שלי..." (עמ' 12-13 לפרוטוקול מיום 12.12.17).

23. לדבריה בהמשך, הוא המשיך להתווכח עם הבת, הלך לעבודה למשמרת לילה, חזר בבוקר, הם לא נפגשו, היא עצמה יצאה לעבודה, כשחזר מן העבודה ביקש ממנה כסף, היא לא הסכימה;

"הוא עשה לי חכי חכי אני אראה לך ככה עם מבט כזה רוצח... ויצא בלי כסף וכל הזמן הוא איים עליי, כל זמן שאמרתי לו שאני לא רוצה... אם את נפרדת ממני את מתה או שאני מת, או שאת חיה או שאני חי, זה כל המילים, כל הזמן, הוא החדיר לי למוח 20 שנה, פחדתי שלא יקרה לו משהו, שלא יקרה לי משהו, לעצמי, כל החיים שלי פחדתי" (עמ' 14 שורות 1-7 לפרוטוקול מיום 12.12.17 וכן ראה תאור האירוע בחקירתה הנגדית של המתלוננת עמ' 90-93 לפרוטוקול).

24. המתלוננת מתארת כי כאשר הרים אותה מצמותיה שהיו אסופות ל"קוקו", רגליה התנפפו (עמ' 88 שורות 17 - 19). לדבריה בהמשך הילד הקטן ראה וביקש **"תוריד את אמא, תשחרר את אמא"** (עמ' 88 שורות 22 - 24).

לדבריה, הוא גם חנק אותה והיא סבלה מכאבים והאזור היה נפוח, היו לה סימנים, היא לא יכלה לבלוע שבוע ימים, היא לא הלכה לרופא כדי לא לשים את הנאשם במקום **"לא טוב"** על מנת שלא **"להכניס אותו"** וכן ציינה כי מעולם לא פנתה לרופא עקב אלימות (עמ' 93 שורות 1 - 10, עמ' 94 שורות 1 - 3).

25. למחרת, לדברי המתלוננת, כאשר ב חזרה מן הפנימייה, שמעה שא מספרת לאחותה אודות האירוע, ובתגובה התקשרה ב מיד למשטרה. המתלוננת ביקשה ממנה שלא לעשות כן ולנתק את הטלפון משום שיהיה **"בלגן"**, הילדים יגדלו בלי הורים, הדבר יגרום סבל למשפחה.

לדבריה, לא רצתה להתלונן כלל, **"את האמת לא רציתי, רציתי שזה יקרה מתישהו, כשאני אהיה מוכנה לזה.."**

(עמ' 15, ש' 10-12). לדבריה לאחר מכן התקשרה לבטל את התלונה אך השוטרים הגיעו בכל זאת וכשכבר הגיעו " כבר לא יכולתי .. להתאפק,כשנוגעים בפצע ומה שיש לך מתפוצץ....לא יכולתי לעצור, זה לא היה בשליטה שלי.." (עמ' 15 ש' 22 עד עמ' 16 ש' 2 לפרוטוקול).

גרסת הנאשם:

26. בחקירתו הראשית מתייחס הנאשם לגרסת המתלוננת, בנוגע לאותו יום רביעי, היום שקדם למעצרו, שעה ששני ילדיהם הקטינים א, ו- ג היו בבית. הנאשם מתאר כי ביום בו לקח את בתו ב לפנימייה, סבל מכאב ראש, שם את הילדה בפנימייה עם אשתו, נשאר ברכב והכין לעצמו קפה. כאשר הגיעו לביתם, הוריד את המתלוננת בחניה ואמר לה שבתוך 40 דק' עד שעה ישוב לדבריו הלך לחבר בכדי לכבד אותו, לא אכל, לא שתה וכאשר חזר הביתה נכנס להתקלח מיד.

באשר לטענות המתלוננת כי הוכחה כפי שפירטה, העיד;

"כל זה שקר אחד גדול. מאוד גדול... כשנכנסתי לחדר האישה לא היתה בבית... נכנסתי להתקלח, כשיצאתי מצאתי את האישה שוכבת עם הטלפון אפילו לא החליפה בגדים, עם נעלי הספורט שלה. ושאלתי אותה איפה היית? היא אמרה לי פה. ואמרתי, היא ממשיכה לשקר לי. הלכתי לישון בצד שלי. היא אמרה לי לקום, התחילה לדחוף אותי ברגל. שאלתי אותה מה הבעיה? היא אמרה לי: "כל החודש ישנתי בסלון, עכשיו אתה תלך לישון בסלון" היא אמרה לי את זה, אמרתי לה...זה שאת רוצה לישון בסלון - זה את רצית, לא אמרתי לך לצאת. עכשיו, אני צריך לעבוד לילה, אני צריך לישון. היא התחילה לדחוף אותי עוד פעם ברגל, קמתי, תפסתי את הכתפיים שלה, הוצאתי וסגרתי.....מישהו דחף אותה להגיד את זה... אני לא מאמין שהיא אמרה את הדברים האלה" (עמ' 88 שו' 11-23 פרוטוקול מיום 5.3.18).

לעניין טענת החניקה, הוא אומר שבאותו יום הוציא את האישה, סגר את הדלת והלך לישון (עמ' 72, ש' 5-7, פרוטוקול 5.3.18). הנאשם הכחיש כי הוציא מהחדר בכח את בתו א (עמ' 89 שו' 23 ועמ' 91 שורה 5 פרוטוקול 5.3.18).

27. הנאשם ציין כי המתלוננת היא זו ששכנעה את בתם ב להתקשר למשטרה עת שבה מן הפנימייה אף שב לא ידעה מדוע נדרשה לכך ע"י אמה, שכן לא ידעה דבר וכאשר הבינה שהמתלוננת ואחותה א הטעו אותה, היא צעקה על האם ועל כן, ביקשה היא ואמה לבטל את התלונה. משהגיעה משטרת ישראל אל בית המתלוננת והנאשם, "נלחמה" ב על ביטול התלונה וביקשה לשחרר את האב לדברי הנאשם, המתלוננת היא זו שסיפרה לב, גם על גרון נפוח, אף שבגופה לא היה לכך כל סימן (עמ' 65, ש' 12-16, פרוטוקול 5.3.18, עמ' 47 שו' 4-8 לפרוטוקול מיום 7.3.18, (עמ' 59, ש' 16,13, פרוטוקול מיום 5.3.18, עמ' 65, ש' 9,8)

לדבריו, גם הבן הקטין ג הודרך כנראה כאשר אמר שראה את אביו "מרבץ" לאמו (עמ' 68, ש' 22).

הנאשם הסביר בהקשר לדבריו בתו שאמרה שהיה שתוי ביום בו הלכו לפנימייה, כי היא לא הבינה שהוא סבל מכאב ראש עז ולא ששתה אלכוהול כפי שסברה (עמ' 87 שו' 1-2 לפרוטוקול מיום 7.3.18). לדבריו, אינו נרקומן ולא שתיין וכאשר הוא שותה יש לו את הגבולות שלו (עמ' 87 שו' 11-13 לפרוטוקול מיום 7.3.18). במקום אחר, הנאשם הכחיש את דבריו המתלוננת כי שהוא שותה באופן קבוע וודקה וויסקי וטוען כי שותה רק בשישי שבת. (עמ' 87 שורות 17-20).

28. לדבריו, המתלוננת טפלה עליו אשמת שווא וכראיה לכך, הפנה הנאשם לתגובתה שעה שביקש ממנה כספים: **"היום לא תקבל כסף, אתה תישן בכלא"**, דברים שהוא הבין רק בדיעבד, שכן באותו יום אכן ישן בכלא ולא בבית (עמ' 87 שו' 18-20 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

ג. אירוע מיום 20.8.2017

29. על פי כתב האישום בתאריך 20.8.2017, סמוך לשעה 16:00 הנאשם אמר למתלוננת כי ברצונו לקיים עמה יחסי מין אך המתלוננת סירבה. אז, הנאשם זרק את המתלוננת על המיטה על בטנה, הרים את שמלתה, הוריד את תחתוניה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה, המתלוננת אמרה לנאשם שוב כי אינה רוצה, אך הנאשם המשיך במעשיו (סעיף 8 לכתב האישום).

גרסת המתלוננת

30. המתלוננת תארה בעדותה כי מספר ימים לפני מועד התלונה ביום ראשון בשבוע היתה אמורה לצאת לאירוע משפחתי, הנאשם היה אמור להסיע אותה, היא התלבשה ואז, **"ביקש ממני ואמרתי לו לא, אבל בכל זאת התנגדתי אבל לא היה מכות, התארגנתי לאירוע וזה, הוא ביקש ואמרתי לו לא, בכל זאת הוא דחף אותי וזרק אותי למיטה, וגם זה בלי הרצון שלי, אבל לא היתה אלימות, לא היו מכות, אבל בלי רצון..."**. (עמ' 21 שורות 3 - 10).

המתלוננת נשאלת מה הנאשם בדיוק עשה והיא משיבה;

"...אני לא יודעת אם להגיד את המלה השתמש...לא נעים.....באותו יום לבשתי שמלה... הוא הכניס אותי לחדר, התנגדתי, אבל בכל זאת הוא השכיב אותי אחורה, זרק אותי למיטה וקיים, קיים יחסים בכח והוא התחיל לשאול מי עושה, מי מזיין יותר... על הגב זרק אותי..." "מי מזיין יותר?" אני לא יודעת מי זה היותר הזה, אני לא יודעת מי זה... התנגדתי, אבל עד שהוא... אני ראיתי שזה הולך להימשך ליותר מאוחר, לעוד שעות, אז בגלל שעמדתי לצאת לאירוע הייתי חייבת, בלי שאני ארצה, לא להתנגד, כאילו, זרק אותי... הרים את השמלה והתנגדתי, אחרי שהרים לי את השמלה כבר לא היה לי מה לעשות. שבוע לפני היה עוד מקרה..." (עמ' 21 - 22 לפרוטוקול מיום 12.12.17).

בהמשך מתארת המתלוננת לשאלות בית המשפט כי היא הפסיקה להתנגד **"לא שהסכמתי אבל הפסקתי להתנגד"**

ושמעשית היא הפסיקה להתנגד למרות שלא רצתה את זה ושלא בהסכמתה "**עד הסוף**" (עמ' 23 שורות 1-14).

עוד לדבריה, "**וזה היה כל הזמן, אבל רוב הזמן, כשהוא מקיים, זה סביב מכות**" (עמ' 23 שורות 17-18).

המתלוננת נשאלת מה זאת אומרת "**סביב מכות**" והיא משיבה "**סביב מכות... אם אני ... לא מסכימה אז או שדוחף אותי בין הקירות, אין במה לתפוס, או שמרים אותי או שזורק אותי, אני תופסת מיטה או שאני סוגרת דלת או ש... סביב מכות, זורק אותי לכיוון של הקיר או זורק אותי לכיוון של... לא יודעת לאן, אני פשוט מרגישה שאין לי מה לתפוס ואין לי ברירה, גם חוטפת מכות וגם מקיימת יחסים, היו מקרים שגם וגם, היו מקרים שאני ניצלתי את המצב, שאני לא אקבל מכות והוא קיים יחסים בלי רצון...**" (עמ' 23 - 24 לפרוטוקול מיום 12.12.17).

גרסת הנאשם:

31. הנאשם הכחיש, כאמור, את תיאור המתלוננת לקיום יחסי מין בכח כאשר לבשה שמלה והוא זרק אותה על המיטה וכן את האירועים האחרים שתיארה (עמ' 81 ש' 4-1 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

ביחס לאירוע זה, נשאל הנאשם והשיב: "**אני לא יודע מי דוחף לה את המילים האלה**" (עמ' 52, ש' 15, פרוטוקול מיום 5.3.18). לדבריו לא הוריד לה את הבגדים, "**אף פעם לא היה בכח...לא היה, ולא יהיה גם... כשאני עושה עם אשתי, זה בהסכמה**" (עמ' 52, ש' 14-22, פרוטוקול 5.3.18).

הנאשם נשאל, אם כך מה היה באותו יום כשנסעו לרחובות, והוא משיב "**לא היה כלום**" (עמ' 53, ש' 23-24, פרוטוקול 5.3.18) ומוסיף, משום שכעס עליה כשראה את אותו סרטון שקיבלה מגבר אחר וכבר לא היה לו שום רצון להיות איתה.

ד. אירוע "יום הרבנות" (מספר חודשים לפני יום 24.8.17)

32. הנאשם מואשם עוד בכך שבתאריך מסוים, מספר חודשים לפני 24.8.2017, לאחר שהנאשם והמתלוננת הלכו לרבנות באר-שבע על מנת לפתוח תיק גירושין - שבו לביתם מאחר שלא הגיעו להסכמות. מששבו לביתם, הנאשם דרש מן המתלוננת מספר פעמים לקיים עמו יחסי מין. המתלוננת סירבה, הנאשם בתגובה דחף את המתלוננת בגבה מהסלון אל חדר השינה, כשהמתלוננת מנסה להיאחז בקירות ולהתנגד למעשיו. בחדר השינה סטר הנאשם למתלוננת על פניה והיא בכתה, זרק את המתלוננת על המיטה ובעודה בוכה החדיר את איבר מינו לאיבר מינה ובעל את המתלוננת שלא בהסכמתה (סעיף 7 לכתב האישום).

גרסת המתלוננת

33. בענין זה המתלוננת מתארת בעדותה את אשר אירע כאשר חזרו לביתם לאחר שהיו ברבנות;

"כשחזרנו, הוא השתמש איתי גם במכות וגם מינית, הוא אמר לי תקשיבי, מי עושה, מי מקיים איתך יחסים יותר טוב? אני לא אשכח את זה, אחרי הרבנות חזרתי והוא הכניס אותי בכח לחדר והשתמש בכח, עם אלימות, עם ידיים, אני תופסת ככה את הקירות... ככה, הכניס אותי לחדר, זרק אותי על הגב והשתמש בכח. " (עמ' 8 ש' 29-23 לפרוטוקול מיום 12.12.17).

ובהמשך;

"באנו לרבנות ולא הסכמנו, לא הסתדר, כאילו הוא לא הסכים לבקשות שלי לגבי מזונות, לגבי אם אני נותן לך גט אני לא יוצא מהבית, כאילו, איים עלי, את רוצה גט? אני לא יוצא מהבית, אני רוצה לראות מי נכנס לבית שלי, ... איים עלי, הפחיד אותי, פחדתי, אני לא מגישה תלונה בלי הסכמה שלו אז נשארתי, באנו לבית, ... הכניס אותי לחדר בכח, בין הקירות, ככה אני דוחפת ותופסת קירות והכניס אותי בכח והשתמש גם בכח, גם סטירות, גם דפק אותי בקיר, גם במיטה, דפק אותי בכל הכיוונים, השתמש, שתקתי, גם מכות ... " (עמ' 9 ש' 11-9).

לדבריה עוד;

"האסון הזה שקרה, אני לא רציתי בחיים, בחיים עם כל המכות שהוא עשה לי, הוא יודע בדיוק, אף אחד לא היה לי, לא את ולא השופטים ולא הסנגור שלו, אני והוא היינו, ... במקרה הזה אף אחד לא עד, רק אני והוא.. ".

גרסת הנאשם

34. לדברי הנאשם כאשר יחסי בני הזוג היו מתוחים מאוד, לדבריו, ביקש ממנה לתת לו גט, ובאותו יום הלכו לרבנות, הם הסכימו למכור את הבית ולהתגרש (עמ' 48, לפרוטוקול מיום 5.3.18). הנאשם נשאל לעניין האירוע שבגינו טוענת המתלוננת שקיים עמה יחסי מין בניגוד לרצונה ביום שחזרו מהרבנות, ולדבריו;

"אין בניגוד לרצונה, אין שום דבר. אני מאז שראיתי את הסרטון נהיתי קרח...קרח, קרח, לא בא לי מהאישה שום דבר. רק תתני לי גט. זה מה שהיה" (עמ' 49, ש' 17-13).

בהמשך, הנאשם מכחיש נחרצות את גרסת המתלוננת בעניין השימוש בכח ואומר;

"שום דבר, אין כח, אין כלום, אני כבר נהייתי קרח" (עמ' 50, 40, לפרוטוקול מיום 5.3.18, עמ' 78 ש' 1 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

לדבריו, ברבנות היו אמורים בני הזוג לשלם סכום מסוים, אלא שהסכום לא היה ברשות המתלוננת, ולכן התבקשו על

ידי הרבנות לחזור למחרת. הנאשם הציע למתלוננת ללכת שוב לרבנות, אולם המתלוננת גררה את הענין (עמ' 49, ש' 13-30).

ה. אירוע "הציפורניים" - כשנתיים לפני 24.8.2017

35. עוד על פי כתב האישום, כשנתיים לפני 24.8.17, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, באחד מן המקרים, חבל הנאשם במתלוננת חבלה חמורה בכך שאחז בידה של המתלוננת, הטיח אותם על גבי השולחן עד אשר שבר את "כל ציפורניה של המתלוננת וידיה זבו דם. לאחר מכן, דחף את המתלוננת על הרצפה ודרך עליה" (סעיף 4 לכתב האישום).

גרסת המתלוננת:

36. המתלוננת נשאלה אודות הפגיעות החמורות ולדבריה;

"הפגיעות חמורות, אני זוכרת אותן זה ממש חרוט לי במוח, לפני שנה וחצי או שנתיים, אם אני לא טועה, ישבנו בחצר לשיחה... היתה בנית ציפורניים. תוך כדי שיחה הוא מביא לי ככה ביד על בניית הציפורניים, התחלתי לדמם, כל הציפורניים וכל הבניה שלי, שלוש או ארבע ציפורנים עפו לי עם כל הציפורן הטבעית שלי. התכופתי והתחלתי לבכות על הרצפה ודרך לי על היד וגמר עלי, אחרי כמה ימים הלכתי ועוד פעם סידרתי אותן. כי לא יכולתי לעשות בניה מיד, עד שהתרפא המקום" (עמ' 17, ש' 7-18).

לדברי המתלוננת סיפרה אודות אירוע זה לבתה ב ששמעה את הויכוח מבחוץ והיא הבינה שזה בא ממנו; לדבריה, היא עצמה לא סיפרה לילדיה שהנאשם מתעלל בה מינית (עמ' 18 ש' 1-8), כן לא סיפרה אפילו לבתה אודות האירוע אך כן סיפרה לקוסמטיקאית וכאשר הסניגור ציין בפניה כי השוטר הלך לקוסמטיקאית שאמרה שלא היה דבר כזה (מזכר ת/9ג), המתלוננת השיבה "יכול להיות" ובהמשך "יכול להיות שהיא לא זוכרת, זה היה שנתיים." (עמ' 60 שורות 2-3).

גרסת הנאשם:

37. הנאשם נשאל אם זוכר משהו על הציפורניים ותשובתו היתה "שום דבר". "אפילו הילדים, אני שאלתי אותם, את הילדים. אני את האישה הזאת שישי שבת אני שם לה מים חמים ברגליים, אני גוזר לה את הציפורנים. איך יכול להיות שהיא אומרת? ריבונו של עולם, אני לא יודע מי דחף לה את המילים האלה" (עמ' 45, ש' 1-4, פרוטוקול מיום 5.3.18).

לדבריו, לא ייתכן שציפורניה נפגעו ותוהה הנאשם הכיצד לא תיקח יום חופש על פגיעה שכזו? אין זאת אלא שלא נגרמה כלל (עמ' 44, פרוטוקול 5.3.18 ועמ' 63, פרוטוקול מיום 5.3.18).

ו. האישומים הכלליים

38. עד כאן פורטו גרסאות המתלוננת והנאשם ביחס לאותם ארועים שהמתלוננת קישרה לזמן, למקום ולסיטואציה קונקרטיים. מכאן נסקור את הגרסאות העובדתיות ביחס לארועים שהמתלוננת העידה אודותם באופן כללי, בבחינת דפוס התנהלות של הנאשם, לדבריה, והכל כפי שיפורט להלן:

39. דברי המתלוננת אודות אלימות פיזית ומינית חוזרת ונשנית, כנטען בסע' 2,3,5,6 לכתב האישום הוכחו כאמור ע"י הנאשם.

40. מעבר לתיאורי המתלוננת אודות אלימות פיזית ומינית חוזרת שנשזרו בתיאורי האירועים הקונקרטיים (למשל בפסקה 30 לעיל), העידה המתלוננת אודות ההחרפה בגישתו האלימה של הנאשם כלפיה. לדבריה, לאחר אותה פניה לרבנות, אמר לה הנאשם שלא ישלם מזונותיה, שלא יצא מהבית, ועל כן **"..... לא עשיתי עם זה כלום, גם ככה השתמש בכח, אז שתקתי ואחרי זה עוד פעם התחילו מכות, עוד פעם, עוד פעם"** (עמ' 8 ש' 20-23 לפרוטוקול 12.12.17).

וכן לדבריה, אינה יכולה לשכוח כי כאשר נהגה לצאת, להתלבש ולהתארגן ליציאה לעבודה הוא;

"עוד פעם מפשיט אותי ותולש לי תחתונים ותולש לי חולצה...אחרי זה אני עוד פעם צריכה להתארגן...כי הוא רוצה לעשות והוא צריך להפריע לי לצאת בזמן לעבודה, משתמש עוד פעם בבוקר וגם בערב, אותו דבר, גם כשאני הולכת לאירוע אותו דבר, כאילו, אני הרגשתי בזמן האחרון שאני החפץ שלו, כאילו, רכוש שלו, אני לא יכולה להגיד לו לא".

כאשר נשאלת המתלוננת מה פשר דבריה שאינה יכולה לומר לו לא, היא משיבה **"מתלבשת, הוא רואה שסיימתי והתארגנתי, הכל טוב ויפה, עוד פעם, הוא מוריד לי, קורע לי, אם יש כפתור? ככה, קורע לי הכל, כפתורים במכנסים, עד שהוא לא מוריד את התחתונים וקורע...עד שהוא לא מוריד אני מתנגדת, עד שהוא מסיים ומוריד אין לי מה להתנגד, עד כאן, יכולה לחטוף מכות, הכל, הכל, כאילו אין לי ברירה"** (עמ' 18 ש' 20-17) וכשהיא מתנגדת היא **"חוטפת מכות"** (עמ' 18, ש' 29).

41. בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת, כי כאשר קיימה עם הנאשם יחסי מין בהסכמה, אזי היה זה **"בגלל שאני אוהבת אותו, אני עושה אתו עד הסוף בהסכמה"** (עמ' 31 שורות 3 - 5). ובמקום אחר **"כשאני רוצה אני נכנסת ישר, כמו שצריך, כמו שהוא יודע"** (עמ' 35 שורות 16 - 17).

המתלוננת ציינה, כי היו מקרים שבהם היא היתה אומרת לו שהיא עייפה, אך בכל זאת היתה באה לקראתו. לשאלת הסניגור, מאשרת המתלוננת שאכן היו מקרים בהם לא היתה מעוניינת **"כל כך"** בקיום יחסים בהתחלה, אך בהמשך אמרה לו לעתים **"... הגוף שלי נפתח"** (עמ' 35 שורות 18 - 23 לפרוטוקול) אלא שמקרים אלה אירעו למשל,

כש"אני רואה שעשה מעשים טובים ואני קופצת עליו..." (עמ' 36 שורות 1 - 5).

42. לדבריה כאשר אינה רוצה בקיום יחסי מין, היא אומרת לו שהיא מרגישה שזה כמו אונס ואין מקרים שהתחילו "לא בסדר" ובסופו של דבר שיתפה פעולה, שכן כאשר זה מתחיל במכות זה לא נמשך ב"משהו טוב" (עמ' 34 שורות 16 - 20). לדבריה, כאשר מתחיל במכות, דחיפות למיטה בכח, "ואז הוא אונס, כאילו משתמש, מקיים יחסים" (עמ' 34 שורות 22 - 24).

לדבריה, הרוב בלי הסכמה, גם במכות גם בכח גם בוקר גם צהריים וגם ערב וכי כל הזמן היא אמרה והתנגדה אך הוא בתגובה אמר לה: "משהו אחר עושה לך את זה? טוב עשית את זה בעבודה? לפני שיעשו לך בעבודה אני אעשה קודם, אני ראשון" (עמ' 20 ש' 27-29).

43. באשר לתדירות יחסי המין באופן שאותו תיארה, לדברי המתלוננת, כבר בתקופת החברות נהג הנאשם כלפיה באלימות, אולם אז מקרי האלימות לא אירעו ברצף אלא שבחמש השנים האחרונות, טרם נולד בנם הצעיר ג התחילו אירועי האלימות להתרחש ברצף עד שבחודשים הסמוכים להגשת התלונה נעשו יום-יומיים, ובלשון המתלוננת:

"...ממש לא יכולתי לסבול, חצי שנה אחרונה לגמרי, לגמרי יום יום, באופן קבוע, אם זה אלימות מילולית, אם זה אלימות מינית, אם זה אלימות בכל המובנים, עם כל הכבוד, אני אהבתי אותו, סחבתי את זה, אבל זה בלתי אפשרי, הוא ניצל את זה, את האהבה שלי, הוא ניצל את זה לקצה השני לכיוון אחר וזה עצוב לי, אני ניסיתי כל דבר שאפשר כדי להשלים ולחיות איתו, אך זה לא בא מהצד שלו, ... אני הלכתי וקיבלתי טיפול ואני השלמתי עם זה וברוך ה', אני מתמודדת עם הילדים שלי, אני אשה עובדת, חרוצה, מממנת את הבית, את הילדים שלי, ומה שכן, אני הרווחתי ללא מכות, בלי אלימות ולא אונס, נקודה, טוב לי ככה, שלושה חודשים אני חיה מצוין, אך אני אוהבת אותו ואני מרגישה שהוא חסר לי, כבן אדם". (עמ' 7 ש' 21-29 לפרוטוקול מיום 12.12.17 ועמ' 8 ש' 1-9 לאותו פרוטוקול).

לדבריה, בחצי שנה האחרונה האלימות הייתה ברצף "מהחברות גם היתה אלימות והיו גם דברים, אבל לא לקחתי את זה קשה... החצי שנה האחרונה ברצף, בוקר, ערב, צהריים, לילה, מה שאתה רוצה, זה ברצף שאני לא יכולה לנשום בו" (עמ' 38 שורות 1 - 6).

44. המתלוננת נשאלה האם גם כאשר היא נמצאת במחזור קיימה עם הנאשם יחסי מין, והשיבה על כך בשלילה אך הוסיפה שהיו ימים שהוא לא היה מוכן לחכות עד סוף המחזור והוא לא האמין שהיא לא סיימה (עמ' 38 - 39 לפרוטוקול).

המתלוננת אישרה את דברי הסניגור לשאלתו המסכמת "יש לנו את השבוע של הסלון, שהוא ישן, יש לנו את האירועים שהיית מסכימה, יש לנו את המחזור, שבתקופה שלו לא הייתם עושים ויש עוד כמה פעמים שאמרת שלפעמים הייתי מסכימה" (עמ' 40 שורות 21 - 26).

45. המתלוננת נשאלת למה כוונתה כשהיא אומרת "יום יום" והיא משיבה "יום יום זה אומר גם בוקר גם צהריים גם ערב וגם לילה וגם מתי שאתה רוצה... זה יום יום אצלי". בהמשך חידד הסנגור ושאל האם נכון לנסח את הדברים כך שכשהוא היה עושה, את זה ביום הרבה פעמים, משיבה המתלוננת "הוא מבקש, אלא אם כן אני מתנגדת ומקבלת מכות, אם אני לא מסכימה" (עמ' 41 שורות 1 - 10).

הסניגור שואל האם כאשר המתלוננת אמרה "יום יום" התכוונה לימים א, ב, ג, ד ותשובתה היתה "יום יום, יש עוד מלים ליום יום? יום יום" (עמ' 41 שורות 13 - 15). הסניגור שאל שוב "אבל את מתכוונת להגיד שהוא היה רוצה הרבה פעמים באותו יום" והיא משיבה "כן" (עמ' 41 שורות 13 - 21).

46. המתלוננת נשאלה עוד בחקירתה החוזרת ביחס למספר הפעמים של קיום יחסי מין בכח בחצי שנה האחרונה ותשובתה היתה "אמרתי שזה כל היום, במקרה קורה שהוא רואה אותי בבוקר ובצהריים, לא משנה" בהמשך לשאלת בית משפט כמה פעמים זה קרה שהוא ביצע בה מין בכח, היא השיבה "...זה יכול להיות כאילו, בכח, זה יכול להיות פעמיים, אבל לעשות עם מכות? זה יכול להיות גם שבוע לפני, שבוע, אחד לשבוע...לגבי המכות והמינית, זה היה אחד לשבוע אולי, אולי, אני לא זוכרת, לא לתפוס אותי במלים, אבל אם זה השתמש בכח אז זה יכול להיות פעמיים ביום לפחות". (עמ' 110 שורות 1 - 24).

לשאלת בית משפט מה כוונתה "להשתמש בכח" האם הכוונה עם או בלי מין, היא משיבה שעם מין ולדבריה "אני מגדירה את זה להשתמש, אבל זה עם מין, זה בכח, אבל בלי מכות, אני מסכימה לא לקבל מכות, בלי חשק גם כן עושים" (עמ' 110 - 111).

כאשר נשאלת עוד אם יכולה לכמת כמה פעמים קיימה יחסים שלא בהסכמה בחצי שנה האחרונה, היא השיבה פעמיים ביום בלי הסכמה ומחדדת בהמשך, "לא כל יום, יש מצבים שגם פעם ביום, הרוב זה פעמיים, יכול להיות בוקר, בוקר זה באופן קבוע, אני הולכת לעבודה, אני מתלבשת, כל בוקר" (עמ' 111 שורות 1 - 17) וזאת, אף שהנאשם ידע שהיא אינה רוצה בקיום יחסי המין (עמ' 117 ש' 27-29).

הסנגור הקשה והטיח בפני המתלוננת שאין זה סביר שתאמר שבעלה אנס אותה "כל בוקר כל בוקר", אלא שיש להניח שהיה לה טוב או שהיתה מקבלת זאת בהבנה או שמא התדירות לא היתה "מידי בוקר", אלא לעיתים. לכך משיבה המתלוננת: "ואתה מצליח להבין טוב מאוד, אני מוותרת, אמרתי לך, אני מוותרת, זאת אומרת, לא הגיע אתי למכות ואני מתפשרת כי אני רוצה ללכת לעבודה כבר" (עמ' 120 ש' 5-8) ומבהירה "זה לא בהסכמה" (עמ' 120 ש' 9).

הסנגור שואל "גבר שרוצה כל בוקר זה גם לא רגיל" והיא משיבה "אז תגיד לו" (עמ' 123 ש' 18).

וכן לעניין אירועי הבוקר העידה: "נראה לי שאני מדברת בשפה פשוטה, אני אומרת שאני לא רוצה, אני מאחרת אני לא רוצה, אני אומרת את זה כל בוקר, אבל בכל זאת אני נכנסת בלי רצון לחדר מונעת את

המכות.. " (עמ' 120 ש' 19-22).

העדה נשאלה האם מאחרת לעבודה ותשובתה "רוב הזמן, כן לפעמים הוא גם עושה ואני נוסעת באוטובוס, אני מאחרת" (עמ' 120 ש' 26,27). לדבריה לעיתים מתעורר ב06:00, לעיתים ב07:00 ולעיתים ב08:00 (עמ' 121). בהמשך מסרה כי הרשתה לעצמה גם לאחר קצת בכדי שיקח אותה ברכב (עמ' 122 ש' 20,21).

העדה נשאלה מדוע לא מצאה אמתלה לחמוק מיחסי מין באופן אותו מתארת ולדבריה היא מוכנה להתמודד (עמ' 118 ש' 9). בחקירתה הנגדית נשאלה מדוע אינה יוצאת בשעה 07:50 כאשר הוא בבית והיא משיבה שהיא רוצה לצאת "מתי שאני רוצה" (עמ' 127 ש' 9).

47. כאמור, הסנגור חקר ארוכות את המתלוננת אודות תדירות יחסי המין. יצוין כי סוגית תדירות יחסי המין נתבררה בהרחבה ואף נעתרנו לבקשת הסנגור להשיב אל דוכן העדים את המתלוננת להשלמת חקירתה הנגדית; זאת, בעקבות תדפיס שעון נוכחות, שתוכנו עומד בסתירה, לכאורה, לעדות המתלוננת ביחס לסדר יומה ובהקשר להתכנות קיום יחסי מין בשעות ובאופן כפי שפירטה.

מתדפיס נוכחות נ/1 משעון עבודה של הנאשם לחודשים מרץ-אוגוסט 2017 למדים כי הנאשם החל לעבוד לפני 07:45 במרבית ימי העבודה של ששת החודשים האחרונים.

עיון בתדפיס מלמד כי מלבד חגים ושבחות, החל הנאשם לעבוד בשעה המאוחרת לשעה 09:00 משך 16 ימים (9/4/2017; 8/5/2017; 14/5/2017; 1/6/2017; 5/6/2017; 9/6/2017; 19/6/2017; 26/6/2017; 9/7/2017; 17/7/2017; 2/8/2017; 3/8/2017; 9/8/2017; 14/8/2017; 23/8/2017; 24/8/2017).

48. המתלוננת נשאלה מתי אירע המקרה האחרון שהוא בכח הגיע אליה בשעה 08:00 בבוקר לפני העבודה ותשובתה היתה "במדויק אני לא זוכרת, אני כבר לא זוכרת, כל כך הרבה שנים" (עמ' 11 ש' 10-13). הסנגור ציין שהתכוון לחצי השנה האחרונה ותשובת המתלוננת היא "אני לא זוכרת בדיוק איזה יום אחרון, אבל כל יום, זה כל יום, זה באופן קבוע, כל יום, להגיד מתי אני לא יודעת, אבל זה כל יום" (עמ' 11 ש' 14,16 וכן עמ' 21, ש' 1-7 לפרוטוקול מיום 6.2.18).

הסנגור הטיח בפני המתלוננת כי ממרץ עד אוגוסט הנאשם יצא לפני 07:00 לעבודה, העדה השיבה "התחיל לעבוד ב07:00, התחיל לעבוד ב06:00, התחיל לעבוד ב08:00, זה לא כל כך משנה לי, למה? כי כל בוקר הוא עושה לי, אם זה ב06:00, אם זה ב07:00, אם זה ב08:00, אני מתחילה לעבוד ב10:00 או ב09:00, זה כבר לא משנה לי, אני יודעת שכל יום הוא מעיר אותי בלי הרצון שלי..". (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 6/2/18 ש' 20-25 עמ' 19, ש' 22 לפרוטוקול מיום 6.2.18). בהמשך ציינה שאין זה משנה מתי הוא התחיל לעבוד, אם זה אחרי לילה אם זה לפני שהוא הולך לעבודה ויכול להיות שהוא יוצא ב07:00 או ב06:50 (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 6/2/18 ש' 13).

הסנגור שאל את המתלוננת לעמדתה ביחס ללוח הזמנים, שכן, הנאשם לפי כרטיס העבודה נ1, יצא מן הבית לפני השעה 07:00, ולכן כשהיא אומרת **"שכל בוקר הוא היה עושה לך את זה"**, באותה שעה הוא לא היה בבית; תשובת המתלוננת לכך היא כי היא לא דייקה בשעות. לדבריה, כשהיא אומרת **"כל יום כל יום"**, כוונתה לאחר שהילדים יוצאים, זה הזמן. ייתכן גם ב - 08:30. לדבריה, אין היא חפצה במלחמה עם בעלה **"אתם מחזירים אותי 20 שנה, למה?"** (עמ' 15 לפר' מיום 6/2/18 וכן לעניין אי הדיוק בשעות, עמ' 16, ש' 19, לפרוטוקול מיום 6/2/18 ועמ' 16 ש' 25).

כאשר נשאלה המתלוננת מדוע העידה שכל יום ב - 07:45 התחיל **"כל הבלגן"** השיבה המתלוננת שכאשר הילדים לא נמצאים, אזי ב - 07:45. וכאשר הילדים נמצאים **"הוא נועל את זה בין ארבע קירות"**. **"הילד יוצא ברבע ל - 08:00, אני מתחילה לעבוד אחרי 08:00, אם הוא נכנס ב - 06:30 מהלילה, אז הוא נכנס לחדר השינה, מן הסתם, הילדים לא יוצאים"**.

כאשר מוטח בפני המתלוננת כי הנאשם בעבודה כבר בשעה 07:00 ולמעשה לפני שהילדים יוצאים היא השיבה **"לא חשוב לי מתי, אני יודעת שכל בוקר משהו מציק לי, אני יודעת שזה כל יום"** (עמ' 17 ש' 4, לפרוטוקול מיום 6/2/18).

לדבריה **"לפעמים אני הולכת ברגל, מתי שאני לא מסכימה לו הוא לא לוקח אותי באוטו ואני הולכת ברגל"** (עמ' 19, ש' 9-8 לפרוטוקול מיום 6.2.18) המתלוננת נשאלה מדוע לא נסעה באוטובוס במקרה שכזה, והשיבה **"אני לא אקח אוטובוס כשיש אוטו וכשאני אומרת לו תיקח אותי: 'אם תתני לי אני אקח אותך'"** (עמ' 20, ש' 19-22 לפרוטוקול מיום 6.2.18).

הסנגור ציין בפני המתלוננת כי מסרה ש**"הוא עושה את כל זה רק אחרי שהילדים יצאו"** בתשובת המתלוננת כי כוונתה **"בוויכוחים בוויכוחים, ריב כשהילדים יוצאים"**. וכאשר אמרה שהבלגן מתחיל ב - 07:45, היא התכוונה **"מתי שאני לא מסכימה והולך להיות לי טרור, זה הולך להיות ממש טרור, טרור, זה שהילדים לא נמצאים"** (עמ' 20, ש' 13-18 לפרוטוקול מיום 6.2.18).

כאשר ביקש הסנגור מן המתלוננת להזכיר מקרה אחד, שבו ישנה והוא בא אליה, היא השיבה **"אני יודעת שזה כל יום..."** (עמ' 21, ש' 15-18 לפרוטוקול מיום 5.2.18) וכשנדרשה להסביר דבריה **"הוא עושה לי בוקר, צהריים, ערב ולילה"**, היא השיבה **"כאשר הוא נמצא בצהריים"** (עמ' 22, ש' 6 לפרוטוקול מיום 6.2.18).

49. המתלוננת נחקרה ארוכות אודות התקופה שבמהלכה הידרדרו היחסים בין השניים על רקע חשדותיו של הנאשם, כי היא קיבלה הודעות וסרטון וואטסאפ מאדם אחר. יצוין כי המתלוננת אכן אישרה כי התחברה לוואטסאפ בניגוד להסכמה ביניהם אולם היה זה לצורך קבלת הודעות בנוגע ל....במסגרת תפקידה....

המתלוננת הסבירה כי התנגדה לכך שהנאשם ישתתף בקבוצת התמיכה משום ש**"...אני לא התחתנתי עם גבר של**

קבוצה, התחתנתי עם גבר שיהיה נטו שלי... (עמ' 67 שורות 22-24). בהמשך ציינה המתלוננת שהציעו לה להשתתף בקבוצה אך היא התנגדה אף לכך (עמ' 70 שורות 8-11).

50. לדברי המתלוננת למשפחה שלה לא סיפרה אודות האלימות המינית שכן אם אחיה ואחיותיה היו יודעים על כך היו מבקשים ממנה להתגרש ולצאת מהבית; לדבריה אמו של הנאשם וכל משפחתו יודעות על כך כיוון שהיא סיפרה לבני משפחת הנאשם (עמ' 61 שורות 23-26). לדבריה, באחד המקרים כאשר אחיו של הנאשם התגרר אצלם הרביץ לה הנאשם ואחיו **"ככה הוא עומד, כמו גולם, הסתכל עליו כשהוא הרביץ לי ועשה ככה (העדה הדגימה תנועת ראש)"** (עמ' 62 שורות 15-17).

גרסת הנאשם

51. בחקירתו הראשית התייחס הנאשם באריכות לתקופת ההיכרות עם המתלוננת, אותה הכיר לאחר גירושיו מאשתו הראשונה בשנת 1997, נסיבות לידת ילדיהם (עמ' 40-43, לפרוטוקול מיום 5.3.18) ומאפיינים יחודיים בחי' בני הזוג.

לשיטת הנאשם למתלוננת **"יש בעיה"**, שהיא אינה שולטת בעצמה וכל אימת שהיא מתעצבנת והוא רוצה לצאת מהבית, היא נועלת את הבית ואת החצר והמפתחות אצלה, משכך, הביע הנאשם תמיהה הכיחד העידה המתלוננת כי סבלה במחיצתו? (עמ' 43, ש' 9-11, לפרוטוקול 5.3.18).

52. הסנגור שאל את הנאשם על מה נהג להתווכח עם המתלוננת, ותשובתו: **"הויכוח על זה שאני יוצא היא לא אוהבת שאני יוצא היא נועלת את הדלתות, את החצר, לוקחת את המפתח. היא אומרת לי 'אני לא רוצה לדבר איתך', אני ניגש אליה. אני אפילו לא יודע איך, היא תופסת לי בביצים, לא חזק, היא תופסת אותי, שמה אותי במיטה, 'לאן אתה הולך?', אני אומר לה 'לחברים', היא אומרת 'אין חברים. או בבית או חברים' (עמ' 44, ש' 15-22, לפרוטוקול מיום 5.3.18).**

53. לשיטת הנאשם הקבוצה שלדברי המתלוננת הרסה לבני זוג את חי' הנישואים, היא קבוצה שחבר שלו פתח לאנשים נזקקים לתמיכה ותרומות, אלא שאצל המתלוננת יש "הרבה קנאה" והיא לא אוהבת שהוא מתחבר לאנשים (עמ' 45).

54. בעדותו התייחס הנאשם לאירוע בהקשר לרכב, הממחיש לשיטתו את אופייה הבעיית של המתלוננת ואלימותה כלפיו אירוע שכאמור לא הוזכר בכתב האישום ושאיירע כשבוע לפני יום ה- 20/8/17, אירוע שהמתלוננת נחקרה אודותיו ע"י הסנגור. הנאשם העיד כי רצה לצאת מביתו וכאשר נכנס לרכב, היא נכנסה אחריו ומנעה ממנו לנסוע, לאחר ויכוח ממושך שרטה אותו בצוואר בציפורניה (עמ' 46, לפרוטוקול מיום 5.3.18 וכן עמ' 52 ש' 24-28 לפרוטוקול מיום 7.3.18 ועמ' 42 ש' 5-7 לפרוטוקול 5.3.18).

55. הנאשם תיאר באריכות כיצד הסלימו יחסי בני הזוג והמתח הגיע לשיאו, כאשר ראה אותה מתכתבת בפייסבוק עם אחר ושניהם הגיעו להסכם לבטל גישה לפייסבוק ולוואטסאפ באופן הדדי, אולם המתלוננת לפי גרסת הנאשם הפרה את ההסכם שבניהם, מה שגרם לו להיות "בשוק" והוא ביקש ממנה לתת לו גט, ובאותו יום הלכו לרבנות (עמ' 48, ש' 1-155, לפרוטוקול מיום 5.3.18 ועמ' 53, עמ' 53 לפרוטוקול מיום 7.3.18, עמ' 56 שורות 18-21 לפרוטוקול מיום 7.3.18, עמ' 57 שו' 1-14 לפרוטוקול מיום 7.3.18, עמ' 57-58 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

בהמשך, ציין הנאשם כי נפגשו עם עובדת סוציאלית כשהוא כבר על פי עדותו: **"בשיא העצבים, הראש שלי כבר התפוצץ, האמון שלי הלך, מה אני יכול לעשות, חוץ מזה? אמרתי לה שאני לא מוכן ללמוד על הזוגיות שלנו"** (עמ' 58 שו' 1-6 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

56. הנאשם התבקש להתייחס לדברי המתלוננת שהעידה שהיה **"עושה את זה"** נגד רצונה, בוקר, צהריים וערב, והוא השיב באירוניה, **"בטח. אני סוס"** (עמ' 53, ש' 10). לדבריו בחצי השנה האחרונה נהג לצאת מביתו לעבודה בשעה 06:30, וכאשר נשאל מתי במהלך היום יש להם את הזמן להיות ביחד במיטה, והנאשם השיב שבלילה (עמ' 54, ש' 5-9 לפרוטוקול מיום 5.3.18). לדבריו אינו יודע מה היתה כוונת המתלוננת כשאמרה **"בוקר, צהריים וערב"**.

57. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת ושהאלימות שלו כלפיה החריפה במחצית השנה טרם מעצרו. תשובת הנאשם לשאלת ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית בהקשר זה היתה **"שיש מישהו שדוחף אותה, אני גם מאמין שאשתי לא ניסתה לעשות את זה. מישהו דחף אותה והיא ממשיכה עכשיו"** (עמ' 56, ש' 15-16, לפרוטוקול מיום 5.3.18).

הנאשם חזר על כך שאינו אדם אלים ושאלף פעם לא הייתה אלימות מצידו (עמ' 56, ש' 21, לפרוטוקול מיום 5.3.18, עמ' 57, ש' 19, פרוטוקול 5.3.18).

58. כאשר נדרש להתייחס לגרסת המתלוננת שלפיה כמעט כל יום איים שיהרוג אותה, הרביץ לה ואח"כ דרש יחסי מין, סטר לה בפנים, תפס ומשך בשיערה, דפק את ראשה בקיר, ברצפה, זרק מפתחות לפניה, שבר ציפורניה, נתן לה "בוקס" בפנים לדבריו **"לא היה ולא יהיה"** (עמ' 57, ש' 24-31, עמ' 58, ש' 1-4, פרוטוקול מיום 5.3.18).

לשאלת בית משפט, ציין הנאשם בעדותו כי לא חשד שהמתלוננת יצאה עם גבר, הבין שיש לה איזשהו קשר עם מישהו אך לא חשב שמדובר בקשר מיני (עמ' 92 שו' 14-17 לפרוטוקול 5.3.18).

59. הנאשם אישר שאמר בהודעתו כי הוא זה שמקבל מכות ממנה שכן המתלוננת אישה מאוד חזקה (הודעה ת/10 שו' 20) ומכיוון שבכל פעם שהוא רצה לצאת היא לא איפשרה לו סגרה את הדלתות **"ותופסת לי בביצים ומושיבה אותי. זה לא מכה?"** (עמ' 92 שו' 26-28 לפרוטוקול 5.3.18). כאשר נשאל הנאשם מדוע לא ציין זאת בחקירותיו השיב כי חקירתו הראשונה נערכה על ידי חוקרת ולכן חש אי נעימות ובחקירה השניה סיפר זאת. ייתכן שהדבר לא נרשם (עמ' 93 שו' 7-9 לפרוטוקול 5.3.18). לדבריו לא איפשרו לו לדבר בעימות (עמ' 93 שורה 31 לפרוטוקול

(5.3.18).

60. הנאשם הכחיש כי הרים יד על הילדים למעט פעם אחת שהרביץ לבתו א וכן ציין שהוא והמתלוננת היו בבית סוהר ושבהמשך הופנו לטיפול, בעקבות כך.

61. הנאשם מציין כי מאז שגילה את הסרטון שהמתלוננת קיבלה לא קיים איתה יחסי מין מאז. שכן **"מאז שראיתי את הסרטון אני כבר קר"** (עמ' 71 שו' 5-6 לפרוטוקול מיום 7.3.18). בהמשך מציין כי חודש שלם כבר ישנה בסלון מאז.

62. הנאשם נשאל האם מבין את ההבדל בין הסכמה לאי הסכמה ותשובתו **"לפעמים אשתי אומרת שהיום לא בא לי, אתה רוצה? תעשה, אם זה כבר אונס אז אני מוכן לקבל את זה, היא אומרת לי במפורש: בא לך? תעשה, אבל לי לא בא", "אם את קוראת לזה אונס...."** (עמ' 72 שו' 4-1 לפרוטוקול מיום 7.3.18 וכן עמ' 73 שו' 23 לפרוטוקול מיום 7.3.18). הנאשם שלל כי נהג להרביץ לאשתו או שהיה מרביץ לה ואחר כך דורש לקיים איתה יחסי מין ולדבריו אם יתן לאשתו **"בוקס או מכות" היא מתפרקת, יש לי ידיים מאוד חזקות, היא לא יכולה להתמודד מולי אם אני נותן לה מכות, תפסיקו להביא לי דברים שלא עשיתי ולא חשבתי בכלל...**" (עמ' 72 שו' 1-9 לפרוטוקול מיום 7.3.18). בהמשך תהה הנאשם כיצד ביקשה ממנו המתלוננת שלא יצא ושישאר איתה בסוגרה את דלת ביתם על מנת למנוע יציאתו אם כה סבלה מהתנהגותו כטענתה (עמ' 72 שו' 16-21 לפרוטוקול מיום 7.3.18). לדבריו מה בושה באישה שעושה בהסכמה אם היא עייפה היא אומרת **"לא בא לי אם בא לך תעשה"** לדבריו **"ויש ימים שבאמצע היחסים היא מתחממת גם ואנחנו עושים בכיף, מה את רוצה, שאני אפרט יותר מזה?"** (עמ' 73 שו' 25-26 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

63. הנאשם חזר והעיד **"אני לא מודה בשום דבר"** (עמ' 76 שו' 8 לפרוטוקול מיום 7.3.18). לדבריו המתלוננת אמרה לו במפורש **"אני אין לי כח אתה רוצה? תעשה"** (עמ' 77 שו' 2 לפרוטוקול מיום 7.3.18) אך בו בזמן ציין שמעולם לא עשה זאת בניגוד לרצונה (עמ' 77 לפרוטוקול מיום 7.3.18).

ז. טענות הסנגור

64. לאור מקבץ העדויות, טען הסנגור, בין היתר, בסיכומיו כי סופו של יום כאשר בוחנים את מכלול הראיות, עסקין באישום העומד על גרסת המתלוננת הנעדרת כל חיזוק, אל מול גרסת הנאשם, וכי לא ניתן להעדיף את גרסת המתלוננת מאחר שהיה לה אינטרס ברור להרחיק את הנאשם מביתם, לאחר פתיחת הליך גירושין.

65. בסיכומיו הפנה הסנגור להודעת הקטינה א שם **מסרה "אף פעם לא ראיתי את אבא שלי מכה את אמא שלי..."** (שו' 73 להודעתה) ואילו באשר להודעת הקטינה ב על פיה, **"הם רבים הרבה לא זוכרת....לפעמים אבא תקף את אמא אבל לא זוכרת"** (עמ' 3 להודעתה ש' 1,22,49 להודעה) הרי שהאירועים הללו התיחסו לכך שכאשר הנאשם ביקש כסף מן המתלוננת השניים דחפו זה את זה באופן הדדי **"בגלל הקבוצה הגענו למכות**

דוחפת אותו והוא דוחף אותי, כן הייתי מתגוננת (עמ' 72 ש' 23,24 לפרוטוקול מיום 12/12/17). לעניין הנפיחות בצוואר אצל המתלוננת בהמשך לאירוע האחרון, הסניגור הפנה לדברי המתלוננת שצינה כי סיפרה לבתה ב אך הבת לא ראתה את הדבר אלא שמעה על כך מאמה (שם עמ' 2 שורה 10).

66. ביחס לטענה בדבר קיום יחסי מין ביום בו היו ברבנות הפנה הסניגור לדברי המתלוננת כי לא זכרה כיצד ארע הדבר במדויק תוך שהיא חוזרת על תיאורים כלליים ואף ביחס לאירוע מיום 20/8/17 היא חוזרת על אותו תיאור כללי. נטען כי אירוע "הציפורניים" נותר ללא תמיכה ראייתית ממשית.

67. לעניין האירוע האחרון עובר למעצר נטען בסיכומי הסניגור כי המתלוננת שינתה את גרסתה וכי סתירות בעדותה כפי שפורטו בסיכומי הסניגור מחזקות באופן ממשי את גרסת הנאשם.

68. נטען להעדר עדויות תומכות לגרסת המתלוננת. המתלוננת נשאלה למי היא סיפרה והיא ציינה שם של חברה שלה (הודעה מיום 4.9.17 עמ' 3 למטה) ואולם עדה זו לא נחקרה. יתרה מכך - אין בתיק מסמכים רפואיים שיאמתו פגיעה פיזית, על אף שהמתלוננת אישרה שהיא מטופלת אצל רופא נשים (שם). ולעניין האירוע האחרון, אין תיעוד לנפיחות בצוואר, לא במסמך רפואי, לא במסירת הודעתה למחרת בפני חוקרת, ואפילו הקטינה ב אמרה שהמתלוננת אמרה לה שהיתה לה נפיחות בצוואר, אבל היא לא ראתה אלא שמעה זאת מאמה.

69. בסיכומיו טען עוד הסניגור כי התנהלות של המתלוננת אינה תואמת הלך הרוח של קורבן, כי נהגה לקחת את המפתחות ולנעול את הבית (43/21), כי התנהלה בחיי הנישואין במובנים רבים מאחורי גבו של הנאשם, כדי לקדם את האינטרסים האישיים שלה: פתחה חשבון בנק נפרד, שרק באקראי הנאשם שמע על קיומו ואילצה אותו לבקש ממנה כספים פעוטים בשעה שהוא מפרנס את הבית, לקחה כספים מאחיו כדמי שכירות מאחורי גבו, לא עמדה בהסכמים של ניתוק מהפייסבוק והוואטסאפ, קיימה קשר עם גבר אשר הוציא דיבה על הנאשם ושלח לה סרטון (לפחות אחד) פורנוגרפי, ואף חיברה את הילדה א מאחורי גבו לקו טלפון לאחר שהנאשם ניתק אותה כצעד של חינוך (ובכך הביאה אותה לעמוד לצידה ולנתק קשר עם הנאשם).

70. נטען, כי העדות של המתלוננת בחקירתה הנגדית משקפת את שהתרחש באותו יום שישי שלפני מעצרו - בו היא למעשה מנעה מן הנאשם לעזוב את הבית כדי לנסוע לחבריו - לאחר שהדברים סוכמו ביניהם יום קודם לכן. לטענת ההגנה, עדות זו שופכת אור על מאזן הכוחות בין השניים ומעמידה בספק רב את כל מהימנות עדותה.

71. טענה מרכזית בסיכומי הסניגור, נוגעת לשוני שבין עדות המתלוננת בבית המשפט ביום 12/12/17 לבין עדותה בבימ"ש ביום 6/2/18 לאחר שהתאפשר לסניגור להשלים חקירה נגדית בעקבות המסמך נ/1 שעון נוכחות במקום עבודתו של הנאשם.

לשיטת ההגנה, עדותה "הפגומה" של המתלוננת בנוגע לתדירות המעשים, משליכה על כל עדותה ויש לדחותה כבלתי אמינה. בעדות הראשונה תיארה, בין היתר, שהנאשם נהג לקיים עימה יחסי מין שלא בהסכמתה בכל בוקר

לאחר שהילדים יצאו ללימודים בשעה 07:45 (עמ' 125 ש' 6, עמ' 115 ש' 28, עמ' 116 ש' 22, עמ' 117 ש' 15).

אולם לאחר שתדפיס העבודה הצביע על כך שכמעט בכל אותה תקופה הנאשם יצא לעבודה לפני השעה 07:00, טענה המתלוננת שאולי לא דייקה בזמן (עמ' 15 ש' 8, עמ' 16 ש' 19) וביקשה שלא לתפוס אותה במילים. כאשר המתלוננת התבקשה לתאר כמה פעמים בחצי שנה האחרונה הוא היה איתה ב-07:45, ענתה שהיא לא יודעת ולא זוכרת וכאשר מתבקשת לזכור מקרה אחד היא עונה שהיא מצטערת אבל יודעת שזה כל יום (עמ' 21 ש' 3, 14 לפרוטוקול).

הופניתי לעדות המתלוננת לפיה במקום אחד טענה המתלוננת שהנאשם היה מקיים עמה יחסי מין בחצי שנה אחרונה ברצף בוקר ערב צהריים לילה (עמ' 38 ש' 59) וכי מבחינת סדר היום של בני הזוג ניכר שיש להם זמן להיות יחד רק בלילות: המתלוננת העידה שהיא קמה ב-06:30 מסיימת עבודה קרוב לשעה 17:00 ואחרי העבודה עסוקה בניקיונות בבית (עמ' 81,82 לפרוטוקול), כי לאחר השעה 18:00 הולכת בדרך כלל למכון כושר, וכל זאת בשעה שהילדים לא נכנסים למיטה לפני 23:00 (עמ' 23 ש' 13) וכי עולה מגרסתה שאין מרווח זמן או "ההזדמנות" להציק לה מינית, בוקר צהריים ערב ולילה, ומכאן שגרסתה יותר ממפוקפקת ונגזרת מאינטרסים אישיים שלה לסיים את הקשר שלה באופן שיטיב עימה.

עוד נטען ע"י ההגנה שמגרסתו של הנאשם עולה שבסופו של דבר הוא הקורבן בכל מערכת היחסים שלו עם המתלוננת.

72. הסנגור טען, כי הנאשם תיאר מקרים שבהם ביקש לקיים יחסי מין והמתלוננת אמרה לו שאם הוא רוצה שיעשה - מה שמשלב עם דבריה שהיו מקרים שהייתה נכנסת לחדר בלי רצון (עמ' 120 ש' 21). תיאור זה של הדברים בוודאי שאינו שקול למעשה שנעשה בניגוד לרצונה החופשי או להסכמתה, שכן קביעה זו עלולה ליצור חדירת יתר לא צודקת ולא ראויה ביחסיהם האינטימיים של בני זוג.

73. הסנגור הוסיף, שהנאשם מצא את עצמו בסיטואציה קשה במיוחד שבה נגרם לו עוול גדול: בכל שנות הנישואין הוא עבד ללא ליאות לפרנס את משפחתו, דאג לרווחת המתלוננת ולסיפוק צרכיה, וגילה בתדהמה גדולה שהיא בקשר עם גברים אחרים מאחורי גבו.

74. ההגנה טענה שגרסת הנאשם הינה סבירה ומתיישבת עם כל ראיות התביעה, וכי על בית המשפט לקבלה ולזכות את הנאשם.

ח. הכרעה - הטענות העובדתיות

המישור הנורמטיבי - עבירת האיננס

75. הוראת סעיף 345 לחוק, המתייחסת לבעילת אישה נגד רצונה, קובעת כך,

" (א) הבועל אישה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית...הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

וכן,

(ב) ...דין האונס - מאסר עשרים שנים אם האינוס נעשה באחת מנסיבות אלה:

(4) תוך התעללות באשה, לפני המעשה, בזמן המעשה או אחריו".

76. בתי המשפט עמדו לא אחת על טיבה ומורכבותה של העבירה כאשר מדובר באינוס במסגרת חיי הנישואין, נוכח מורכבות היחסים בין בני הזוג, שבדרך כלל הינם יחסים רגשיים והפכפכים הכוללים קשיים מתחים, מריבות, התפייסויות, עליות ומורדות וכי כתוצאה מכך, במערכת יחסים מסוג זה עלול להיטשטש הגבול בין הסכמה לסירוב (ע"פ 2346/98 ימיני נ' מדינת ישראל נב(3) 620, פסקה 6 לפסק דינה של כב' השופטת שטרסברג-כהן).

77. רכיב "היעדר ההסכמה החופשית" מחדד כי תיתכן הסכמה שאינה חופשית, וזאת, בין היתר, כאשר ההסכמה ניתנה לאחר הפעלת אלימות כלפי המתלוננת. יפים לעניין זה דברי כב' השופט הנדל:

"הדגש על ההסכמה החופשית של האישה אינו אלא מתן ביטוי לחוט המשולש שבין בחירה מלאה, כבוד האדם והאוטונומיה של הפרט. האוטונומיה של האישה מחייבת שמירה על כבודה תוך הצבת דרישת ההסכמה החופשית. החדירה הכפויה לגופה ונפשה של אישה, פורמת את החוט המשולש בגסות, תוך הפיכת היחיד מסובייקט לאובייקט. התנאי 'ההסכמה חופשית' מודע לכך שיש הסכמה שאינה חופשית. הסכמה שאינה באמת הסכמה, אלא סוג של אשליה הנוצרת על ידי האחר באופן מלאכותי. זהו מקרה בו היוצר אינו יכול ליהנות מפרי יצירתו" (ע"פ 132/10 טוואצו נ' מדינת ישראל (5/9/2011)).

(ראו גם ע"פ 4213/15 פלוני נ' מדינת ישראל (30/3/2016) בפסקאות 54-55 לפסק הדין, וההפניות שם).

איסור בעילת אישה נגד רצונה במסגרת חיי הנישואין הוכר עוד מקדם: "וכן אסרו חכמים שלא ישמש אדם מיטתו... ולא יבעול מתוך שכרות ולא מתוך מריבה ולא מתוך שנאה ולא יבוא עליה על כורחה והיא יראה ממנו..." (משה בן מימון (רמב"ם), משנה תורה, ספר קדושה, הלכות איסורי ביאה, כא, יב) ובמקום אחר "...ולא יקנא לה ביותר מדאי; ולא יאנוס אותה ויבעול אותה בעל כורחה, אלא לדעתה מתוך שיחה ושמחה" (ספר נשים, הלכות אישות, טו, יז).

78. בהתאם להוראת לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971, ניתן לבסס הרשעה על עדות יחידה של מתלונן בעבירת מין אך על בית המשפט לנמק את טעמיו לכך. בהקשר זה נאמר למשל:

"מטבע הדברים, דברים שבינו לבניה בחדר המיטות נעשים בצנעה ובלא עדים. בפני בית המשפט עומדת עדות מול עדות, גרסה מול גרסה. בית משפט קמא העדיף, ללא סייג, את גרסת המתלוננת, כפי שהיה רשאי לעשות על פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות. ואולם סעיף זה מטיל על שופט העושה כן לפרט בהכרעת הדין על שום מה ראה להסתפק בעדות יחידה של הנפגעת. פירוט זה לא נקבע לו שיעור, והכל לפי הנסיבות" (ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל (18/12/1994), בפסקה 1 לפסק הדין, כב' הש' טל).

ומן הכלל אל הפרט:

79. לאחר שבחנתי את טענות ב"כ הצדדים ובעיקר גרסת את המתלוננת אל מול גרסת הנאשם, מסקנתי היא כי יש לדחות את גרסת הנאשם ולקבל את גרסת המתלוננת אודות האירועים הקונקרטיים שפרטה וכן את ליבת גרסתה לענין האירועים הכלליים, ואנמק;

80. ראשית יאמר כי הרושם הראשוני הישיר מעדות המתלוננת בפנינו, הוא כי המתלוננת תיארה בפנינו אירועים ממשיים שחוותה. טון הדיבור, הדגשים, ההטעמות, האופן בו בטאה את תחושותיה, האיפוק וחוסר רצונה לחשוף את החוויות שחוותה תוך הפללת הנאשם, עד אשר נפרץ הסכר והסיפור סופר, כל אלה מותירים רושם כי תיאורי המתלוננת אמינים ואמת בפיה.

האופן "החי" והשוטף תוך הבעת רגשותיה בו תארה המתלוננת את הדברים, הדגשים, ההבעות, הפרטים השוליים-לכאורה שנלוו לתיאורים שמסרה ושלא היו נמסרים לו היה מדובר בהאשמת שווא, המצב הרגשי שלוה את מהלך העדות, כל אלה מלמדים על כך שהמתלוננת דיווחה לחוקר אודות אירועים שחוותה ממש.

ניתן להתרשם מאופן הצגת הגרסאות, אף מהאזנה לגרסאות הצדדים כפי שתועדו במשטרה וצפיה בסרטון העימות המשקפים וממחישים בצורה חיה את התיאורים.

מן העימות (ת/4, ת/4 ב וסרטון), ניתן ללמוד אודות שפת הגוף של המתלוננת והנאשם, קצב הדיבור, המצב הרגשי, תחושת ההצפה שהמתלוננת משדרת ושטף ופרץ הדיבור המאפיין מי שבפיו סיפור קיצון, תומכים במסקנה בדבר אמיתות הדיווח. צפייה בדיסק העימות תומכת בהתרשמות כי המתלוננת דיווחה אודות אירועים אשר חוותה והטיחה את פרטיהם בפני הנאשם באופן התומך במסקנה בדבר אמינות גרסתה.

חלק העימות בו המתלוננת נצפית תמהה נרגשת ונסערת, אל מול סירובו הקר, יש לומר, של הנאשם, לאשר את דבריה או לכל הפחות לבקש סליחתה, הנו מרשים במיוחד ויש בו כדי לבטא באופן ברור את הרושם שתאורי המתלוננת משקפים דברים שחוותה.

ניתן להתרשם מנגד כי הנאשם שוטח גרסתו באופן מחושב תוך הרחקת מעורבותו מכל תיאור העשוי להפלילו.

ביחס להסתמכות על תקליטור תיעוד של חקירות ועימותים לעניין קביעת מהימנות וחשיבות ההתרשמות מן האופן שבו עד מתבטא, טון דיבור, תנועות גוף, וכיוצ"ב ראו ע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ. פלוני** (12/1/12).

81. בהקשר זה טען הסנגור, כי הליך העימות בין השניים מייצג "מחדל גדול" של היחידה החוקרת ושהגנת הנאשם קופחה, שכן עורך העימות הפסיק את העימות, שנערך בכדי לצאת ידי חובה בשלב שבו למעשה רק למתלוננת ניתנה ההזדמנות למסור את גרסתה, בבחינת הצגת יחיד של המתלוננת.

העימות אכן הופסק ולנאשם לא ניתנה לכאורה הבמה באותה המידה כפי שניתנה למתלוננת אולם ניכר מצפיה בסרטון העימות כי הופסק בשל סערת הרגשות, שטף הדיבור, הבכי והמצב הנפשי בו היתה שרויה המתלוננת שעה שסיפרה אודות קורותיה בפרט כאשר הנאשם הכחיש בפניה בקור רוח כל סממן או גוון של אלימות כפי שנטענה כלפיו.

על כן יש לדחות את טענת הסנגור כי הפסקת העימות בנסיבות אלה הנה מחדל חקירתי.

מכל מקום, לנאשם ניתנה במה מלאה להתבטא הן בחקירות במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. טענת הסנגור שלא ניתנה לנאשם ההזדמנות לשטוח באופן מלא את גרסתו בחקירותיו במשטרה - אין בה ממש.

82. מעבר להתרשמות הישירה מעדות המתלוננת ואמינות גרסתה לכשעצמה, עדותה בהתייחס לאירוע שקדם לתלונה נתמכת בראיות מחזקות, לרבות חיצוניות וכדלקמן:

א. בהודעתה מיום 28.8.17, מוסרת הקטינה א, כי בשעות הלילה אמה (המתלוננת) נרדמה במיטתה לאחר שכל השבוע ישנה בסלון, האב נכנס לחדר כשהוא שיכור התחיל לצעוק על המתלוננת שתצא מהחדר והתפתח ויכוח (ת/6 שורה 26).

הקטינה מציינת, כי שמעה צעקות מהחדר וגם אחיה הקטין ג בא איתה לחדר ניסה למשוך את אביו מאמו וביקש שיעזוב אותה, האב אמר לו שהכל בסדר ושהוא לא עושה כלום אך הסתכל על א במבט עצבני וביקש ממנה לצאת מהחדר; מאחר והיא דאגה מאוד לאמה לא היתה מוכנה לצאת מהחדר, התיישבה על המיטה או אז בא אליה אביה תפס אותה חזק בידיים משך לה בשיער ומשך אותה לכיוון הדלת בכדי שתצא מהחדר וסגר את הדלת שאותה נעל במפתח (שורות 23-31, ת/6).

בשלב זה שמעה את אמה צורחת ובוכה "**וכל מיני דברים עפים בחדר**", הקטינה מציינת בהודעתה, כי ביקשה מאחיה שיביא מפתח אחר בכדי לפתוח את החדר ועל מנת להביא משם את הנייד של האמא בכדי שתתקשר למשטרה. כיוון שמהנייד שלה אין אפשרות להתקשר; ג פתח את הדלת, נכנס פנימה לקח את הנייד והתכוון לצאת. האב חטף מ-ג את הטלפון, חזר לחדר השינה ושוב נעל את הדלת ואז נשמעה שוב האם צועקת ובוכה, מתחננת

שיפסיק להרביץ לה (שורות 31-40 ת/6). לדברי העדה הדבר נמשך כ-10 דקות, האב יצא מהחדר התיישב בסלון הוא אמר משהו ל-ג שהיא לא הבינה. לדבריה האב היה אומר להם כשהיו קטנים שבגוף של אמא יש שטן.

א מצינת בהודעתה כי נכנסה לחדר לאחר מכן, שאלה את האם מה קרה והיא סיפרה לה שזו לא הפעם הראשונה ש"כל הזמן הרביץ לה" ושהיא נמנעה מלספר להם כילדים את הדבר. לדבריה, האחים שלה והסבתא יודעים על כך, אך לא הצליחו לעצור אותו. א מתארת כיצד היתה בהלם, נכנסה לישון עם ג בחדר ואילו האב יצא לא ידוע לה לאן. לדבריה סיפרה לאחותה הצעירה ב למחרת כשחזרה מהפנימייה את שאירע והיא -אחותה ב התקשרה למשטרה. לדבריה ביקשה מאחותה ב להיות "עירנית" וכן ש אף פעם לא ראתה קודם לכן את האב מכה את האם זו הפעם הראשונה למרות שבבית היו מריבות קשות עוד לדבריה האב נהג לשתות. (שורה, 63, 73 ת/6).

בהודעה זו ניתן למצוא תמיכה לעדות המתלוננת לעניין האלימות אודותיה העידה בעדותה בפנינו, ושאותה הנאשם הכחיש מכל-וכל. הכחשתו הגורפת של הנאשם אינה מתיישבת עם גרסת הקטינה א, שלא היה לה כל אינטרס להאדיר את אלימות אביה.

יצוין, כי אמרת העדה הקטינה א הוגשה בהסכמה על מנת לחסוך מן העדה את שבט החקירה.

ב. תמיכה נוספת לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בהודעת הקטין ג כפי שהוקלטה (וידאו) ותומללה, על ידי חוקרת הילדים מירי דהן, בליווי טופס חקירת ילדים (טופס סיכום חקירת ילדים ת/7, תמליל ת/7 א' ודיסק ת/7 ב').

מסיכום חקירת הקטין ג עולה, כי האב "הרביץ" לאם יותר מפעם אחת "הרביץ הרבה ובלבל לי את המוח עם שטן". לדבריו בזמן האירוע היה בבית במעבר, הוא התקרב לחדר וראה צעק ובכה "אבא אבא אבא" ולאחר מכן האב יצא מהבית לחצר והאם לא הרשתה לו להיכנס לחדר שלה. בחוץ אביו אמר לו שהשטן מטעה את הנשים ולמחרת אחותו הזמינה משטרה.

ביחס להתרשמותה ממהימנות הנחקר, חוקרת הילדים ציינה, כי הנחקר הקטין דיווח על אלימות מתמשכת מצד אביו כלפי האם תוך דיווח על אירוע מאובחן אחד.

חוקרת הילדים ציינה, כי לגבי האירוע עליו דיווח ישנם חלקים המחזקים את הערכת המהימנות כי הקטין דיווח על אירוע לו היה עד למעשה, שכן האירוע מעוגן בזמן, מקום והקשר וכן כלל הדגמות, ציטוטי שיחה תוך התייחסות לדמות נוספת - האחיות. כן תאר הקטין את מצבה הרגשי של אמו בזמן האירוע ולאחריו. צפיה בסרטון מחזקת את הרושם בדבר אמינות הדיווח.

יחד עם זאת, חוקרת הילדים הסתייגה בצינה בטופס סיכום חקירת ילדים (ת/7) כי רצף השתלשלות האירוע אינו ברור דיו. אופן דיווח הקטין מצומצם באופן המקשה על הבנה מלאה וברורה של האירוע.

בנוגע לאלימות מתמשכת, ציינה חוקרת הילדים, כי ההאשמה היתה כללית והקטין התקשה להרחיב אודות אירועים נוספים; לכן, התקשתה החוקרת להעריך את מהימנות העדות ביחס לתוכן זה.

לאור הערות חוקרת הילדים ביחס להערכת מהימנות כאמור, ניתן להסיק כי הגם שהודעת הקטין לא תוכל אולי להספיק לבדה להרשעה בעבירת תקיפה, בהחלט יכולה היא לשמש ראית חיזוק לדברי המתלוננת ואחותו א.

אף שחוקרת הילדים לא יכולה היתה לדלות סיפור רציף מאת הקטין, החלקים שמסר בדבריו בפני חוקרת הילדים משתלבים עם עדות המתלוננת עצמה והודעת בתה א ומשכך משמשים חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת ביחס לאירוע שקדם ליום התלונה.

מחמת הזהירות אזהר ממתן משקל רב לתשובותיו ביחס לאירועים אחרים לאור מסקנת חוקרת הילדים, הגם שביטא שאיפה "שהמכות יגמרו".

ג. הקטינה ב שהגיעה לביתה מן הפנימיה, מסרה בהודעתה מיום 4.9.17 (ת/5) כי במקרה האחרון שאירע בבית היא לא היתה אבל אחותה א סיפרה לה אודות האירוע (המריבה, משכת השיער, נסיון הילדים להפריד בין ההורים ועוד כמפורט בהודעה). הגם שא סיפרה לה יחסית בסמוך לאירוע, נראה מחמת הזהירות אעדיף את הכלל שחל על עדות מפי השמועה ולא אתן משקל לעדות זו מעבר לכך שעצם העובדה שהקטינה ב מצאה לנכון להתקשר למשטרה, מצביעה על כך שהקטינה ב התרשמה מקטינה א, שאירע אירוע דרמטי בביתם ערב קודם ועל כן הזעיקה את המשטרה. בהודעתה ציינה כי הדבר נבע מפני החשש לשלום אמה.

לדברי הקטינה ב כשלמחרת שוחחה עם אמה היתה עמדתה שאינה חפצה להתלונן וכי תנסה לפתור את העניין "בדרך אחרת" אולם העובדת הסוציאלית המליצה להגיש תלונה ולבסוף הגיעו השוטרים והאם סיפרה את שקרה. זוהי עדות מחזקת לעדות המתלוננת, משום שהיא מעידה כי למתלוננת לא היה רצון להפליל את הנאשם.

על מנת להעמיד דברים על דיוקם יצוין, כי עולה מהודעת הקטינה שהיא עצמה לא הבחינה בסימן אלימות בגרון המתלוננת. כאשר נשאלה הבת אם הבחינה בסימנים על גופה של אימה, ציינה אמנם כי הגרון שלה היה נפוח "אני לא זוכרת איפה" אך בהמשך הבהירה כי האם היא זו שסיפרה לה שהגרון היה נפוח מאחר שאבא חנק אותה.

לדבריה התקשרה למשטרה משום שפחדה. בהמשך נשאלה האם אירעו אירועים נוספים, והקטינה השיבה שאינה זוכרת, למעט שההורים רבים הרבה. ניכר כי העדה צמצמה בתשובותיה. העדה נשאלה האם במהלך הריב ראתה את אביה מכה את אמה והיא השיבה "לפעמים", אך אינה זוכרת מתי. עם זאת, סיפרה בהמשך, כי היה אירוע שאירע באותה שנה שהאב ניסה לקחת לאמה כסף, והאם התנגדה והוא דחף אותה וזאת יותר ממקרה אחד.

ד. חיזוק נוסף ניתן למצוא תוך האזנה לתקליטור שיחת הטלפון למוקד 100 מיום 09/11/17 (ראה גם תמליל

השיחה). על פיו הקטינה ב מודיעה למשטרת ישראל "אמא שלי ואבא שלי רבו מכות...". אמנם תוכן השיחה למוקד הוא בבחינת עדות מפי השמועה לעצם התרחשותו שכן מי שהתקשרה למשטרה הייתה הקטינה ב שלא נכחה בבית בזמן האירוע, אך עצם יצירת הקשר של קטינה כבת 15 עם משטרת ישראל, תומכת בכך שהיא הבינה והתרשמה שיום קודם התרחש אירוע קיצוני בבית הנאשם. מה גם ששבה מן הפנימיה לאור "מה שקורה בבית".

83. לדברי המתלוננת, לו היה הנאשם מודה כי פגע בה - היא היתה נשארת יחד אתו ו"נכנסת מתחת לאדמה". אולם הסירוב שלו, ועמדתו כי לא עשה דבר, העניקו לה כוחות, אומץ ובטחון להעיד אודות האירועים (עמ' 19, ש' 1-19). תיאור זה של המתלוננת נשמע מעוגן בהוויתה ומעניק רובד אמינות נוסף לתאוריה.

אודות אמינות גרסת המתלוננת ניתן ללמוד אף מכך שלא האדירה את תיאוריה כנגד הנאשם. לדבריה "אני 20 שנה עקבתי, סחבתי אותו, מה זה סחבתי אותו? אולי ישתנה, הרבה דברים בזכותו, באמת, השתנו הרבה דברים, שאני מכירה לא היה ככה בחברות, לא היה ככה, השתנה לטובה, דברים טובים אבל יש דבר אחד שלא השתנה, ידיים, לא רק ידיים, גם השתמש בכח, זה דבר חדש שהחמיר לו, אין מה לעשות, או שתהיה אתי ותהיה עם הילדים או שתהיה עם הקבוצה, הבחירה שלו היתה קבוצה, אז הקבוצה שלו תחזיק אותו" (עמ' 72 שורות 1 - 9). כן למשל העידה כי היו ימים שהסכימה לקיום יחסי המין

"אחרי האירועים, כשחזרנו וזה, כן הסכמתי..." (עמ' 20 ש' 1-5).

84. המתלוננת חשפה חלקים שהם לכאורה "בעייתיים" בהתנהגותה באופן התומך במסקנה בדבר אמיתות גרסתה.

לדבריה בגלל אותה הקבוצה הגיעו למכות וכאשר נשאלה אם היתה מחזירה לו, היא משיבה "מתנגדת ודוחפת כן הייתי מתגוננת, בטח שכן" (עמ' 72 שורות 23 - 24). המתלוננת נשאלה האם היא מסוגלת לומר מילות גנאי לילדים, ולדבריה הדבר ייתכן, לרבות מילים כמו "טיפשה", "כלבה" וכן ציינה כי שיתפה פעולה עם טיפול בעקבות הליך פלילי קודם כנגדה ביחס לילדיה (עמ' 22, ש' 1-6). כן אישרה כי בעקבות הליך קודם נגדה בנוגע לילדיה, הוטל עליה צו מבחן, ללא הרשעה (עמ' 74 שורות 1 - 3).

בדומה אישרה המתלוננת כי היתה מתעמתת עם הנאשם מחביאה את מפתחות הרכב ונועלת את הבית על מנת שלא יצא וציינה כי בכל פעם שהנאשם רצה לצאת בתקופה האחרונה, היא לקחה את מפתחות הרכב וסגרה אותו בבית (עמ' 42 - 43 לפרוטוקול).

85. הסברי המתלוננת מדוע חשפה את מסכת חייה בהקשרים כאמור, רק לעת הזו, היו שזורים בכל הזדמנות שניתנה לה לשטוח את גרסתה: בחקירות, במסגרת העימות ובפנינו, הסבריה היו הגיוניים מאוד ותאמו את הנסיבות ונסיון החיים.

לשאלת הסניגור, הכיצד לא סיפרה לעובד סוציאלי עמו נפגשה סמוך ממש לאירוע, כי בעלה אונס אותה, ציינה "לא

סיפרתי, לא סיפרתי...את האמת גם את האחרון לא הייתי מספרת אם לא הילדים מדברים על זה, אולי היה קורה גם עוד שנה הסבר זה של המתלוננת הינו הסבר מתקבל על הדעת ואמין (עמ' 76 שורות 15 - 21 ועמ' 10 ש' 1,2).

במקום אחר המתלוננת מסרה נימוק אנושי והגיוני לפיו נמנעה מלספר לקצין מבחן כדי לא להיפרד מן הנאשם משום ש"אני בחיים, בחיים לא רציתי להיות בלי גבר...פחדתי גם לאבד אותו" (עמ' 81 שורות 1 - 8).

לדבריה לא שמה את העניין על השולחן בכדי לא לפגוע בו והיא לא רצתה שהילדים "יתפרקו לה", אבל אם כבר "פיצצו את זה אז זה התפוצץ" (עמ' 77 שורות 14 - 15). עוד לדבריה בהמשך, לא סיפרה משום שפחדה עליו ופחדה גם על עצמה כי הוא אמר "אם אני מאבד אותך או שאני הורג אותך או שאת מתה או שאני מת או שאני שקורה לי משהו, בגלל זה אני פחדתי שלא נאבד אחד את השני" (עמ' 79 שורות 12 - 16).

גם דבריה "אני כל כך לא רציתי שהוא יהיה פה, במקום הזה, באמת באמת, אני ספגתי כל התקופה הזאת, מה לעשות" (עמ' 33 שורות 14 - 16) ודברי בתה כי המתלוננת לא חפצה היתה בתלונה, אינם מתיישבים עם תפיסת הנאשם כי פעלה בכדי לקדם את ענינה ושמכאן התלונה. עוד ייאמר כי גרסתה הכילה נושאים ופרטים הרבה למעלה מן הנדרש כדי לקדם הליך גירושין, לו בכך היה מדובר.

עוד לדברי המתלוננת, באותו יום לא התלוננה אודות האירוע, והיא שמחה שהעניין לא התגלגל למשטרה משום שכל חייה לא רצתה להתלונן "לא רציתי שהוא יסבול.. אני כן סבלתי, אבל למה? תשחרר אותי, אתה לא רוצה לחיות איתי, אני לא רוצה לחיות איתך, יאללה סלאמת, כאילו ניפרד, למה להגיע למצבים כאלה, למכות?" (עמ' 14 שורות 10-17 לפרוטוקול מיום 12.12.17); דברים אלה מצביעים על היעדר מוטיבציה להפללה ותומכים בהתרשמות ממהימנותה.

86. את דברי המתלוננת לעניין תדירות יחסי המין שבוצעו בכח: "בחורה אומרת לך לא ואתה מקיים יחסים וגם במכות וגם בכח וגם בוקר, גם צהריים, גם ערב, אי אפשר..." (עמ' 20 ש' 6-1) יש לראות כביטוי לתחושת ההצפה אותה חשה לאחר שהוגשה התלונה עקב ריבוי האירועים שחוותה ותדירותם ואך טבעי הדבר כי המתלוננת לא תוכל למקם כל אירוע ואירוע באופן מתמטי ומושכל על ציר הזמן.

טענות הסנגור כפי שפורטו בהקשר זה הן רלוונטיות, ואולם ההסברים שמסרה המתלוננת, לפיהם לא דייקה בזמנים וכי לוח הזמנים לא היה במוקד מעיניה אלא המעשים עצמם וטיבם, הם סבירים והגיוניים.

יש לזכור, כי כשמדובר בבני זוג, מבחן ההזדמנות אינו מכריע. בד"כ ניתן למצוא את ההזדמנות לביצוע העבירה ולכן גם המתלוננת לא טרחה לייחס חשיבות לזמנים אלא לעצם האירועים. מכל מקום, ליבת עדותה לפיה נהג הנאשם לקיים עמה יחסי מין שלא בהסכמתה "החופשית", תוך נקיטת אלימות כלפיה ככל שלא הסכימה לקיום יחסי מין עמו או נוכח חששה מפני אלימותו של הנאשם, משקפת גרעין קשה וחוזר של תיאורי חוויות שחוותה.

העדה נשאלה האם כאשר הנאשם יוצא לפני 06:00 יש לה חופש והיא השיבה "לא, הוא עושה לפנות בוקר, לפני 06:00" (עמ' 126 ש' 21). העדה נשאלה האם הנאשם העיר אותה והיא השיבה "כן, לא, הוא צריך לשאול אותי? לא הבנתי" (עמ' 126 ש' 26). מכאן שכבר בעדותה מיום 12/12/17 מסרה כי לאחרונה נהג הנאשם לצאת בשעה 06:00 לעבודה וגם אז לא נמנע מקיום יחסים.

בהמשך, העדה נשאלה האם הנאשם בא בשעה 08:00 לשכב אתה באותם ימים כשהוא עובד ב-06:00, והיא השיבה "לא, כשהוא עובד לילה הוא בא בבוקר..." (עמ' 126 ש' 16, 17).

87. כאשר נשאלה האם חשבה בעצם שהוא מגזים אבל ככה זה בין בעל לאשה, היא השיבה תשובה הגיונית המעוגנת בניסיון החיים "... מצד אחד אני יכולה להבין אותו ומצד שני אני לא יכולה להבין אותו, כשה מוגזם... כשאני אומרת לו תעשה את זה והוא לא עושה את זה וזה הכעס שלי, אתה יודע מה? לא היה אכפת לי שיעשה, אם יש לי כח ויש לי רצון, אם הוא עושה כל מה שאני מבקשת אז לא היה אכפת לי, רק שלא ירים ידיים, זה כל הפתרון שלי" (עמ' 80 שורות 1 - 7). לדבריה, כשהיא רוצה בקיום יחסי מין הוא בטוח יודע. (עמ' שורות 19 - 20).

88. לאחר שהמתלוננת נשאלה אודות סדר היום שלה היא השיבה בחיוב לשאלת הסנגור האם כאשר היא מתעוררת ב-06:30 בבוקר המשמעות היא שבשעה 08:15 הנאשם "יכניס אותה בכח למיטה" (116 ש' 20-17) וכאשר נשאלה מדוע לא אמרה זאת קודם היא השיבה כי זה לא סדר היום שלה, "...זה עצוב לשמוע, אני אומרת ריבוננו של עולם, הלואי שלא יתעורר עכשיו ואני אצא, לברוח לאוטובוס, אני לא רוצה שזה יהיה בסדר היום" (עמ' 117 ש' 1-4).

העדה נשאלה כיצד זה לא מצאה רבע שעה בבוקר לחמוק ממנו ושאלו לכן ולו בתת מודע

רצתה בכך? לדברי המתלוננת היא לא רצתה לברוח אלא רצתה שהוא יבין וילמד (עמ' 117 ש')

12-17) ואף תשובות אלה מעוגנות בחי' היום יום בטבעיות ומשדרות אמינות.

89. בנוסף, הנאשם עצמו קושר בגרסתו את עצמו לאירוע בעקבותיו הוגשה התלונה וגרסתו מצמצמת ומאוד לא סבירה. לדבריו, בעקבות הריב בנוגע מי ישן והיכן "...היא התחילה לדחוף אותי. אמרתי לה, את יודעת שאני כל היום עם כאבי ראש, ואני גם עובד לילה. אז תעזבי אותי. 'לא, קום, תלך לסלון'. אז כשקמתי, היא קמה. הבנתי, אם היא קמה ותתפוס לי את הביצים, כי אני מכיר אותה, תמיד. תפסתי את שני הכתפיים שלה, אז כשתפסתי את הכתפיים שלה, אז כנראה השער שלה מפוזר, זה משהו שאני יכול להגיד בוודאות, לא בכוונה. כי השיער שלה מחובר, אם אני תופס לה את השיער אז הכל היה בידיים מלא.. אז הבן שלי בא, היא צועקת, הבן שלי בא, אמרתי לו 'באבי, אני לא מרביץ לה, אני מוציא אותה'. אז הוא רואה שאני דוחף אותה, מוציא אותה. חזר. הגדולה, היא מסתכלת עליה. אמרתי לה 'אני לא עושה לה כלום, אני רק מוציא אותה'. הוצאתי, סגרתי את הדלת שלי והלכתי לישון. ישנתי, קמתי בסביבות עשר ומשהו, היא לא הייתה בבית. הלכתי לעבודה שלי כי הייתי צריך לעבוד משמרת לילה....." (עמ' 50, 51 לפרוטוקול מיום 5.3.18).

ובהמשך,

"הלכתי לעבודה, חזרתי בבוקר, מצאתי אותה ישנה. עברתי לצד שלי, ישנתי. לא ראיתי אף אחד. אז הילדה שהיא טוענת שתפסתי לה את השער, אני מודה בזה, את האמת שלי אף אחד לא יקח, מי שיאמין, יאמין... אם הילדה טוענת שתפסתי לה את השיער וזה עם הכתפיים, שתפסתי את האישה והוצאתי אותה.... אין שום דבר. אף פעם לא הרבצתי לה" (עמ' 51, 52, לפרוטוקול מיום 5.3.18).

הנאשם הכחיש כל אירוע שארע בלא "עדי ראיה" ולגבי האירוע שבחלקו נכחו ילדיהם, דברי הנאשם מצמצמים וניכר כי אינם משקפים את מלוא האירוע.

90. מעבר לכך, בהודעתו מיום 31/8/17 (ת/10א) הנאשם בחר לשתוק לאחר שהתבקש להתייחס לדברי בנו ג באמרו כי המתלוננת היא זו שאמרה לו מה לומר וכן בחר לשתוק ביחס לדברי בנותיו לעניין נוכחותן באופן חלקי באירוע האחרון (ש' 20) - כל אחת עפ"י המועד בו נכחה.

כאשר הנאשם נשאל בבית המשפט מדוע שתק כאשר נדרש להתייחס להודעת בנו הקטין, השיב: "אני שתקתי ברגע ששאלו אותי על הבן שלי. מותר לי גם, זאת זכות השתיקה. ילד שלא מבין, אני לא צריך לשתף אותו" (עמ' 91 שו' 14-17 פרוטוקול 5.3.18). ואף בכך ניתן למצוא טעם המחזק את המסקנה בדבר אמינות תיאורי המתלוננת.

91. אירוע שבירת הציפורניים נתמך בהודעת הקטינה ב כאשר נשאלת האם היתה עדה למקרה שהאבא תקף את האמא ונשברו לה הציפורניים היא משיבה באופן לאקונוי שכן אך נמנעת ממסירת פרטים ומציינת "לא זוכרת". הקטינה מציינת שהיא מבקשת שהאב יחזור הביתה כי הוא האבא שלה אך שיחזור לאחר טיפול (ת/5). דווקא הצמצום משקף אמינות והעדר מניע להפללת שוא, כאשר ציינה כי זכור לה מקרה שכזה אך לא פרטיו.

92. מעבר לכך, מהודעות הקטינים שהוגשו עולה כי הנאשם נהג בעבר באלימות כלפי המתלוננת ונתן לה "מכות", זאת למרות הכחשת הנאשם כל מעשה אלימות.

זאת ועוד בהינתן שנמצאו תימוכין לגרסת המתלוננת ביחס לאירוע אחד, ניתן להקיש ולהסיק אודות אמינות תיאוריה האחרים, גם אם אלה לכשעצמם לא "נהנו" מראיות מחזקות או תומכות.

הלכה היא כי כשנדרש סיוע, אך מדובר בפרשה אחת - אין צורך בראיית סיוע נפרדת לכל העבירות ודי לעיתים בכך שיש סיוע לאחת מהן. הסיוע על פי טיבו נדרש בגזרת המחלוקת. כאן אין צורך בסיוע (אלא די בהנמקה) וגזרת המחלוקת שקבע הנאשם היא רחבה מאד שכן הוא הכחיש הכל גם את עבירות המין וגם את האלימות. בהתאמה לענייננו ניתן לומר כי עבירות האלימות, מעבר לנדרש, נתמכו בראיות חיצוניות מסייעות ומכאן ההשלכה אף לעניין עבירות המין והמסקנה בדבר אמיתות גרסת המתלוננת לכל רבדיה (ראו בענין זה ע"פ 267/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18/10/12) פסקה 25) ומנגד לכך גם השלכה שלילית על הערכת מהימנותו של הנאשם.

יטעם בהקשר זה עוד, כי אף נסיבות עבירת האלימות שזכתה לראיות חיזוק כפי שפורט, כללו אמירות מיניות וניסיון של הנאשם להשכיב את המתלוננת בכח על המיטה ומכאן זיקה הדוקה עוד יותר בין אירוע זה שנתמך בראיות מחזקות לבין אירועים אחרים שהמתלוננת מעידה אודותם.

הכחשתו הגורפת של הנאשם ודבריו כי לא נהג באלימות מעולם כלפי המתלוננת לא פיזית ולא מינית, אף ביחס לאירועים להם נמצא חיזוק בראיות אחרות (למעט אותה דחיפה מרוככת בנוכחות שניים מילדיו כפי שפורט), מחזקת את המסקנה כי גרסתו שקרית ואין היא מעוררת ספק סביר כנדרש לזיכוי.

93. מכל הטעמים הנ"ל שוכנעתי שיש ליתן אמון בגרסת המתלוננת ולדחות כבלתי מהימנה את גרסת הנאשם.

ט. העבירות הנגזרות מן התשתית העובדתית המוכחת

94. כאמור, המאשימה עתרה בכתב האישום להרשיע הנאשם בעבירות שלהלן:

1. "עבירות רבות" של אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(4) לחוק.

2. עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק.

3. "עבירות רבות" של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בנסיבות 382(ג) לחוק - כאן יצוין, כי הוראת סעיף 382(ג) לחוק מתייחסת לנסיבה מחמירה ככל שעבירה לפי סעיף 380 (תקיפה הגורמת חבלה ממשית) נעברת כלפי בת זוג.

4. "עבירות רבות" של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק. יצוין, כי הוראת סעיף 382(ב)(1) לחוק מתייחסת לנסיבה מחמירה ככל שעבירה לפי סעיף 379 (תקיפה סתם) נעברת כלפי בת זוג.

5. עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק. הוראת סעיף 382(ב)(2) לחוק מתייחסת לנסיבה מחמירה ככל שעבירה לפי סעיף 379 (תקיפה סתם) נעברת כלפי קטין שעליו עובר העבירה אחראי.

95. משנדחתה גרסת הנאשם ומשניתן אמון בגרסת המתלוננת מן הטעמים שפורטו, נידרש בקצרה לשאלה האם הוכח כי הנאשם ביצע את העבירות שבהן הואשם כאמור; ובמילים אחרות, האם הוכחו יסודותיה של כל אחת מן העבירות בה הואשם. נסקור העבירות בקצרה.

האינוס בנסיבות מחמירות

96. באשר לעבירת האינוס המאשימה יחסה לנאשם עבירה בנסיבות מחמירות "תוך התעללות באשה, לפני המעשה, בזמן המעשה או אחריו"; לפי סעיף 345(ב)(4) לחוק.

ביחס לרכיב ההתעללות נראה כי ראוי ליתן למושג "התעללות" את המשמעות הנתונה לו לענין סעיף 368ג, בשינויים המתחייבים (י' קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין**, חלק שלישי, בעמוד 1395). התעללות הוגדרה בפסיקה כמתייחסת ל"**מקרים שמחמת אופיים וטיבם, המצפון והרגש אינם מאפשרים להתייחס אליהם כאל מקרי תקיפה בלבד...התנהגות הטומנת בחובה אכזריות, הטלת אימה או השפלה**" (קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק שלישי, בעמוד 1477).

97. בענייננו עדויות המתלוננת בדבר האופן בו כפה עליה הנאשם קיומם של יחסי מין למרות התנגדותה, תוך הטלת אימה על כל הבעת התנגדות מצד המתלוננת ותקיפתה ככל שלא תיאזר להיכנע לרצונותיו, התחושות שליוו את המתלוננת לפני, בזמן ולאחר המעשים, תחושות החפצה (המתלוננת בעת עדותה חזרה מספר פעמים על הביטוי "משתמש" ולא בכדי), השפלה ועוד וכפי שפורטו בהרחבה לעיל, מגבשים את יסוד "ההתעללות", כנטען, ביחס לאותם מקרים בהם נהג הנאשם באלימות מפורשת פיזית, או איומי אלימות לפני, בזמן או לאחר המעשה.

בהקשר זה יש לומר כי ביחס לכל המקרים בהם קיים הנאשם יחסי מין עם המתלוננת תוך התעללות, די בהוכחת הפעלת הלחץ הפיזי או השימוש באיומים, כדי להקים חזקה שבעובדה כי הנאשם היה מודע לאי הסכמת המתלוננת ואין צורך להוכיח אי הסכמה ליחסי המין.

בהקשר זה נאמר, כי "**קיים קשר הדוק שאינו בר ניתוק בין שימוש באיומים והפעלת לחץ ובין מודעות להיעדרה של הסכמה חופשית... במקרים בהם מתקיימות האינדיקציות החיצוניות לאי הסכמה בהן דיברנו לעיל, ומקל וחומר מקום בו נעשה שימוש באלימות, איום או אמצעי לחץ אחר שיש בו כדי לפגום בחופשיות הרצון, קמה חזקה שבעובדה כי הגבר היה מודע לאי הסכמתה של האישה ליחסי המין. די בהוכחת נסיבות כאלו כדי לבסס את היסוד הנפשי של הנאשם בעבירת האינוס**" (ע"פ 2606/04 בנבידה נ' **מדינת ישראל** (26/4/2006), בפסקאות 36-38 לפסק הדין).

וכן,

".... **בנסיבות של אלימות ואיומים לפגיעה באישה, וכל שכן במשטר של אלימות ואיומים, קמה חזקה עובדתית, ניתנת לסתירה, בדבר היעדר הסכמה חופשית ואף חזקה בדבר מודעות הנאשם לאי ההסכמה... על רקע זה נפסק כי מקום שהאישה נוקטת בעמדה פסיבית ואיננה נותנת ביטוי חיצוני להתנגדותה, אין לראות בכך הסכמה חופשית אלא כניעה והשלמה עם יחסי המין הבלתי רצויים מחוסר יכולת או טעם להתנגד להם**" (ע"פ 7112/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (25/1/2016) וההפניות שם).

באשר לעבירות האינוס עולה כי במערכת היחסים הזוגית בין הנאשם והמתלוננת אופיינו יחסי המין בגוונים שונים בהתאם לעליות ולמורדות ביחסים שבין בני הזוג ובין היתר כדלקמן:

- יחסי מין בהסכמה מלאה - אין עבירה כמובן.

- יחסי מין תוך התעללות - מקרים רבים בהתאם לעדות המתלוננת. בגדרי עבירה זו יבואו

כל אותם מקרים שבהם קיים הנאשם יחסי מין עם המתלוננת תוך הפעלת יסוד כזה או אחר של אלימות פיזית, מילולית, או נפשית לפני או בזמן קיום יחסי

המין. יובהר, כי התעללות יכול ותהיה נפשית. כך לשבש למתלוננת את היציאה מן

הבית, להראות לה שהיא לא שולטת על זמנה ועל סדר יומה, להטיח בה אמירות מעליבות תוך כדי כגון "אני אזיין אותך לפני שמישהו אחר יזיין אותך" הן דוגמאות

להתעללות נפשית.

- יחסי מין ללא הסכמה חופשית, אך ללא רכיב הנסיבה המחמירה - ההתעללות.

בגדרי אירועים אלה יבואו כל אותם מקרים בהם הנאשם קיים יחסי מין עם המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית, אך שלא בנסיבות של התעללות.

יצוין, כי ריבוי מקרי האלימות וההתעללות, לרבות האינוס בנסיבות אלה, מקרין את השפעתו השלילית גם על ההכרעה באותם מקרים בהם בוצע האונס ללא אלימות לכאורה, אך גם ללא הסכמה חופשית. לאור האמור, אף שניתן היה לקבל את עמדת המאשימה, כי יש להרשיע את הנאשם בריבוי עבירות אינוס לפי סעיף 345(ב)(4) ביחס לכל אירועי האינוס, הרי שמחמת צילו של הספק אציע לחברי לקבוע, כי סעיף 345(ב)(4) לא יחול על אותם מקרים בהם קיים הנאשם יחסי מין עם המתלוננת ללא הפעלת אלימות מכל סוג. במקרים אלו ניתן להסתפק בהרשעת הנאשם בעבירת האינוס "הקלאסית" שלפי סעיף 345(א)(1), שכן הוכח כי אף שניתנה הסכמת המתלוננת לקיום יחסי המין היתה זו הסכמה שאינה "חופשית" מן הסיבות והחששות שפרטה המתלוננת בעדותה.

כאן המקום לציין, כי נכון במקרה זה להרשיע בהוראת הסעיף המקל ככל שלא הוכחו נסיבות הסעיף המחמיר אך הוכחו נסיבות המגבשות העבירה המקלה כבענייננו, שכן כאמור גישה זו לא רק מקלה עם הנאשם אלא גם ניתנה לו האפשרות להתגונן ביחס אליה.

חבלה בכוונה מחמירה - האמנם?

98. אמנם קיבלתי את גרסת המתלוננת ביחס לטענותיה, כי הנאשם שבר חלק מציפורניה עד זוב דם מאחר שהיו אלה ציפורניים לאחר "בניה" אצל קוסמטיקאית, אולם לטעמי לא הוכחו יסודות העבירה שלפי סעיף 329 לחוק.

הוראת סעיף 329 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובעת:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או

לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר....".

99. **"חבלה חמורה"** הינה חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים (סעיף 34 כד לחוק העונשין).

שבירת הציפורניים שלפי עדות המתלוננת "בנתה" כעבור מספר ימים אצל בונת ציפורניים ובהעדר מסמך רפואי לעניין היקף הפגיעה ומהותה, הרי זו, אינה בבחינת חבלה חמורה, ולא אוכל לקבוע שכך בהעדר ראיות לדבר. הוכח כי הנאשם שבר את ציפורני המתלוננת, לא הוכח כמה ציפורניים ולא הוכח כי נגרמה חבלה חמורה אלא כי בוצעה עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

לכן, מתייתר הצורך להידרש ליסוד הכוונה הפלילית הנדרשת לגיבוש עבירה לפי סעיף 329(1). ייאמר למעלה מן הצורך כי בכל מקרה ספק רב אם התגבשה אותה כוונה מיוחדת הנדרשת להוכחת היסוד הנפשי הנחוץ להרשעה בעבירה.

עם זאת "חבלה של ממש" כוללת "מכאוב" נוכח הגדרתה בסעיף 34 כד לחוק **"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים"** ומשכך יש לקבוע, כי הוכח שהנאשם גרם למתלוננת חבלה של ממש ומכאן שהוכחה עבירה שלפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק.

100. כן יש לקבל את עדות המתלוננת ובתה א בהקשר לנטען כנגד הנאשם בעניין תקיפת הבת א לאחר שדחפה ומשך בשערה בנסיבות שפורטן בסעיף 13 לכתב האישום וביחס לגיבוש שיסודותיה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(ב)(2) לחוק.

101. עוד הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי פעמים רבות, תקף הנאשם את המתלוננת באופנים שונים, בכך שמשך בשערה, הטיח ראשה בקיר וברצפה, זרק עליה צרור מפתחות וחפצים אחרים במשך ששה חודשים שקדמו לתאריך 24/8/17.

102. הסנגור טען טענות נוספות שלא היו משנות את התוצאה אליה הגעתי. כך לעניין הסתירות בעדות המתלוננת לטעמי אין עסקינן בסתירות מהותיות. לעניין לוח הזמנים הרלבנטי לקיום יחסי המין שבעניינם מסרה המתלוננת הסבר מתקבל הגיוני וסביר כפי שפורט וליבת עדותה היתה עקבית וסדורה.

103. יוער בשולי הדברים כי בעמוד 86 לפרוטוקול מיום 5.3.18, בטעות נרשם בתמלול הדיון שהוקלד, כי העד הדובר

הינו אדם אחר (מ.י), שעה שבעצם מדובר בנאשם, שחזר אל דוכן העדים, להמשך חקירה.

104. בסיכומיה עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירת איומים מעבר להרשעה בכל העבירות שבכתב האישום. (עמ' 89 פרוטוקול 7.8.18). בהקשר זה מקובלת עלי עמדת הסנגור בסיכומיו כי העלאת הטענה בשלב הסיכומים יש בה כדי פגיעה בהגנת הנאשם ועל כן עתירת המאשימה בהקשר זה נדחית ואין מקום להרחיב. עם זאת אמירות שהיו עשויות לבסס עבירת איום עצמאית, תחשבנה כנסיבות מוכחות למעשה העבירה המפורט בסעיפים 10 ו-12 לכתב האישום.

י. סוף דבר

105. העולה מן המקובץ הוא כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את שנטען נגדו בסעיפים: 4, 7, 8, 9, 10, 11, 12 ו-13 לכתב האישום (הארועים הקונקרטיים) ובסעיפים ו-2, 3, 5, 6 כן נקבעים ממצאי העובדה שלהן:

- בתאריך 23.8.2017, בסמוך לשעה 18:30, בעוד המתלוננת במיטה ישנה בחדר השינה, הנאשם נכנס לחדר, אמר שהוא רוצה לנוח, דרש מן המתלוננת לצאת ומשסירבה, אחז בשערותיה של המתלוננת והקימה בחוזקה. כתוצאה ממעשיו אלו התעוררה המתלוננת וביקשה מהנאשם לצאת מחדר השינה ולישון בסלון הבית.

מיד לאחר מכן הושיב הנאשם את המתלוננת על המיטה, ניסה להשכיב אותה בכח על המיטה תוך שהמתלוננת מתנגדת ודוחפת את הנאשם מעליה עם ידיה באומרה שאינה מעוניינת לקיים עמו יחסי מין.

הנאשם לא חדל ממעשיו, השכיב את המתלוננת על המיטה, אחז ביד ימין בגרונה של המתלוננת וחנוק אותה באמרו: **"... אם את נפרדת ממני את מתה או שאני מת, או שאת חיה או שאני חי"**. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת נפיחות בגרון וכאבים בראש ובגרון.

המתלוננת בתגובה צרחה והקטינים א וג נכנסו לחדר השינה, ג בכה וביקש מאביו שיעזוב את אמו; א דחפה את הנאשם על מנת להורידו מן המתלוננת. הנאשם אמר לא לצאת מהחדר, זו סירבה, הנאשם סטר ל-א, משך בחוזקה בשערה, והוציא אותה מן החדר, תוך שהוא מושך בשערה.

- בתאריך 20.8.2017, סמוך לשעה 16:00 הנאשם אמר למתלוננת, כי ברצונו לקיים עמה יחסי מין אך המתלוננת סירבה. או אז, הנאשם זרק את המתלוננת על המיטה, הרים את שמלתה, הוריד את תחתוניה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה, המתלוננת אמרה לנאשם שוב כי אינה רוצה, אך הנאשם המשיך במעשיו.

- מספר חודשים לפני 24.8.2017, לאחר שהנאשם והמתלוננת הלכו לרבנות על מנת לפתוח תיק גירושין - שבו לביתם מאחר שלא הגיעו להסכמות. הנאשם דרש מן המתלוננת לקיים עמו יחסי מין. המתלוננת סירבה, הנאשם

בתגובה דחף את המתלוננת בגבה מהסלון אל חדר השינה, כשהמתלוננת מנסה להיאחז בקירות ולהתנגד למעשיו. בחדר השינה הכה הנאשם את מתלוננת, זרק את המתלוננת על המיטה ובעודה בוכה החדיר את איבר מינו לאיבר מינה ובעל את המתלוננת שלא בהסכמתה.

- כשנתיים לפני 24.8.17, במהלך עימות בין הנאשם לבין המתלוננת, אחז הנאשם בידיה של המתלוננת, הטיח אותם על גבי השולחן עד אשר שבר חלק מציפורניה עד זוב דם, לאחר מכן, דחף את המתלוננת על הרצפה ודרך על ידה כשהיא בוכה.

- במספר רב של פעמים, במיוחד בששת החודשים שקדמו להגשת כתב האישום, הנאשם תקף את המתלוננת בדרכים שונות ופעמים רבות אף גרם לה למכאובים- חבלות של ממש.

- במספר רב של פעמים, בעל הנאשם את המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית.

- במספר רב של פעמים בעל הנאשם את המתלוננת תוך התעללות ואלימות ובין היתר, נהג הנאשם להפשיט את המתלוננת מבגדיה, אף שאמרה לו כי אינה רוצה לקיים עמו יחס מין, נהג לזרוק את המתלוננת על המיטה ולהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה.

106. אעיר כי המאשימה יחסה לנאשם עבירות אותן ביצע במהלך "חיי הנישואין" ואף המתלוננת ציינה כי השאלות והדקויות אודותן נשאלת מחזירות אותה 20 שנה לאחר, כאן המקום להבהיר כי ההרשעה בריבוי עבירות מתייחסת אך לתקופה שבגדרי תקופה שאינה חורגת מתקופת ההתיישנות.

107. העולה מן המקובץ הוא כי אני ממליצה לחבריי לזכות את הנאשם מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק ולהרשיע את הנאשם בעבירות שלהלן:

- אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "החוק") - ריבוי עבירות.

- אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "החוק") - ריבוי עבירות.

- תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בנסיבות 382(ג) לחוק - ריבוי עבירות.

- תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק - ריבוי עבירות.

- תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(2) לחוק.

דינה כהן, שופטת

כב' השופט שלמה פרידלנדר:

1. גם אני מצטרף בהסכמה להכרעת הדין של חברתי, השופטת כהן.

2. גם לפי התרשמותי, עדותה של המתלוננת הייתה אמינה מאוד. היא הישירה מבטה. תיאוריה היו מפורטים, מוחשיים ומלווים במחוות גוף תואמות. המתלוננת הסבירה באופן משכנע את עיתוי התלונה - האירוע החמור בנוכחות הילדים, שבעקבותיו כשל כוח הסבל. עד אז ספגה בהשלמה את אלימותו של הנאשם, כדי לא לערב בכך את ילדיהם. המתלוננת ביטאה אהבה כלפי הנאשם והיעדר רצון שהוא יסבול. כל רצונה היה להשתחרר ממנו ולחיות את חייה שלא בצל אלימותו. אולם הנאשם אמר שאין לו חיים בלעדיו, וכי או ששניהם יחיו או ששניהם ימותו. הוא סירב לפנות את הבית כדי לעקוב אחריה ולבחון אם יבוא לביתה גבר אחר תחתיו. התרשמתי מן האותנטיות של תיאורה כיצד הנאשם שבר לה את הציפורניים, תוך תלישת הציפורניים הבנויות עם הטבעיות, ואז דרך על אצבעותיה, תוך גרימת כאבי תופת ודימום. כך התרשמתי גם מתיאורה כיצד נהג להתנפל עליה בזמן שהייתה מתארגנת לצאת לעבודה או למקום אחר, לקרוע מעליה את בגדיה ולהכות אותה. כך, מלבד האלימות הגופנית והמינית, שיבש את מהלך חייה ותפקודה, ופגע בכבודה כאדם עובד המחויב לעבודתו והשואף להתייצב במקום עבודתו, מדי בוקר, בשעה היעודה ובהופעה הולמת. המתלוננת הודתה בכנות כי בינה לבין הנאשם היו גם יחסי מין בהסכמה; אבל לרוב הנאשם נהג לכפות את עצמו עליה ואף להגיב באלימות נוכח סירובה. המתלוננת עשתה רושם אמין גם כאשר הסבירה כי לעתים הפסיקה להתנגד פיזית לנאשם, במטרה שהאקט המיני שלא היה רצוי לה לפחות יסתיים מהר ככל הניתן, עם כמה

שפחות אלימות, והיא תוכל סוף-סוף ללכת לעבודה; מבלי שאי-ההתנגדות ביטאה הסכמה, או אף יכלה להיראות כהסכמה.

3. גם בחקירתה הנגדית עשתה המתלוננת רושם אמין. היא השיבה בשטף ובהחלטיות לשאלות הסניגור, והישירה מבטה אליו. תיאורה את האבסורד ברעיון שהמתלוננת תכניס ידה לכיסו של הנאשם כדי להוציא משם את מפתחות האוטו שלה, באומרה כי לו העזה לעשות כן הנאשם היה שובר לה את היד, עשה רושם אותנטי לחלוטין. המתלוננת לא נרתעה מלאשר מיד דברים מסוימים של הסניגור, גם כשזה לכאורה משרת את הנרטיב של ההגנה, אך העמידה דברים על דיוקם לגבי פרטים אחרים.

4. המתלוננת סיפרה בכאב כי קבוצת החברים של הנאשם גרמה להם לריב, משום שבהשפעתה הנאשם לא היה מספיק מעורב בבית. לפיכך דרשה ממנו המתלוננת לעזוב קבוצה זו. הנאשם לא הסכים, והמתלוננת "הענישה" אותה בכך שסירבה ליחסי מין. בתגובה היכה אותה הנאשם, כדי לכפות עליה את יחסי המין. כך הגיעו לתביעת הגירושין ולתלונה במשטרה. כלומר, המתלוננת הסבירה כי הליך הגירושין היה התוצאה של ההידרדרות ביחסיהם, ולא הסיבה לכך.

5. גם בחזרתה של המתלוננת לדוכן העדים הדגישה שהיו לה גם חוויות טובות עם הנאשם; כי הוא אבי ילדיה; והיא אינה רוצה להילחם איתו. היא ביקשה שמערכת המשפט תפעל כפי הבנתה, ולא שיקפה רצון להרע לנאשם. גם דברים אלו של המתלוננת עשו עליי רושם מהימן.

6. המתלוננת הקפידה להתייבב לכל הדיונים. היא ישבה באולם בפנים חתומות ובעיניים כבויות. היא נראתה כאדם פגוע. לא כאדם המבקש לפגוע בזולתו על ידי עלילת-שווא.

7. אבקש להתייחס גם לטענת הסניגור כי מהימנותה של המתלוננת התערערה נוכח הסתירה-כביכול בין עדות המנהל במקום עבודתו של הנאשם אודות שעות נוכחותו בעבודה, לבין עדותה של המתלוננת בדבר התדירות והעיתוי של מעשי האונס שביצע בה הנאשם מדי בוקר.

8. כחברתי, גם אני התרשמתי כי המתלוננת, יותר משהיא מוסרת כרוניקה מדויקת של מעשים, מבטאת הצפה של כאב וחוויה תמידית של פגיעות. את דברי המתלוננת בדבר הפגיעה המינית בה על ידי הנאשם כל יום, ובכל עת, ניתן לפרש ברוח הביטוי האנגלי "any time" ולא ברוח הביטוי "every time". גם בעברית, המילה "תמיד" מבטאת דפוס של חזרתיות, ולא-דווקא היא רעות רצופה. למיטב הבנתי, על רקע כלל עדותה של המתלוננת, ובהתאמה גם לדברים מפורשים שנשזרו בעדותה, ושהוזכרו על ידי חברתי - דברי המתלוננת אכן אמורים להתפרש כמעידים על פגיעה מינית חזרתית שכיחה מצד הנאשם כלפיה, שהתפרשה על כל חלקי היממה, לעתים אף במהלך אותה יממה. דבריה אינם אמורים להתפרש במובן קונקרטי העולה כדי סתירה לשעות הנוכחות של הנאשם במקום עבודתו.

9. אני מאמין לחלוטין למתלוננת. לפיכך, ובשים לב לשאר החיזוקים שסקרה חברתי, לא נותר גם בלבי ספק סביר באשמתו של הנאשם בעבירות שבהן חברתי המליצה להרשיעו.

סגן הנשיאה, השופט זלוצ'ובר:

אני מסכים לחוות דעתה של חברתי כב' השופטת דינה כהן ולהערותיו של חברי כב' השופט פרידלנדר.

**נתן זלוצ'ובר, שופט
סגן נשיאה**

אשר על כן הוחלט כאמור בחוות דעתה של כב' השופטת דינה כהן.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ח, 03 מאי 2018, במעמד הצדדים.

דינה כהן, שופטת

**שלמה פרידלנדר,
שופט**

**נתן זלוצ'ובר, שופט - אב"ד
סגן הנשיאה**